
«Bazı plâjlarda monokini giyen kadınlar görüldü..» —Gazeteler—
Derya kuzuları!
MEE MEE
MEE MEE

Ekim mevsimine hazırlık

3 EKİM

3 Ekim tarihine kadar tasarruflarınızı İş Bankasına yatırınız. Yılın üçüncü çekilişinde İş Bankası, başta 10 Apartman Dairesi, 100.000, 25.000, 5.000 liralar olmak üzere çeşitli, zengin ikramiyeler dağıtıyor.

Çekiliş: 30 Aralık

TÜRKİYE

BANKASI

Paranızın... istikbalinizin emniyeti

(Faal: 6269—151)

Akbaba

SİYASÎ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Salâhattin Kutlu, Zeyyat Selimoğlu, Cenap Güven, Burhan Esen, Kenan Akıncı, Reşit Aşçıoğlu, Vedat Saygel, Kudret Sinan.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Altan Erbulak, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Bülent Şeren, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ, Mıstık.

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11

İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

13 Ağustos 1964
Cilt : 7 — Sayı : 33
YIL : 42

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

İKi kongreden sonra!

A.P. İstanbul kongresinden sonra, şu olumlu, şu aydınlar hazinesi, şu Atatürk partisi C.H.P. nin de İstanbul kongresini gördük...

Şair'in hakkı varmış: «Görmemek yektir görüp divane olmaktan seni!»

Adalet Partisi kongresine: Halk Partisi kongresi, Halk Partisi kongresine: Adalet Partisi kongresi deseniz bir şey değişir mi?

Değişmez... Nedeni yok, hepsi bu toprağın, hepsi tek çevrenin, tek ortamın insanı...

Bir sabah gazetesinin arka sayfasında seyrettiğim fotoğraf, geçen hafta, bir başka gazetenin ön sayfasında seyrettiğim fotoğrafın eşi idi. Sadece başka aktörler, aynı piyeste aynı rolü oynuyorlar: Sıkılmış yumrukları, kenetlenmiş dişleri, dönmüş gözleri, şişmiş damarları ile...

Bu kongrelerin ikisinde de memleket meselelerine, bilginin, zekânın, tecrübenin altın parmağı değmedi. Çünkü o altın parmakları, seyirci çoğunluğu içinde kalanlar, hayretle, hattâ nefretle ısırıyordular!

Particilik, politika boğuşmasında kaybedecek hiçbir şeyi olmayanların vazgeçilmez mesleği oldu.

Memleket bütününde yüzde otuzu bulmayan okur yazar sayısı, partiler bütünü içinde bu dengesiz dengeyi bile tutamaz.

Bunun en karanlık, en acı sonucu, parti yöneticiliğini ele geçirenlerin, yarın, memleketi yönetecek devlet adamlığına aday oluşlarıdır.

İsmet Paşa'nın sayı demokrasisi, yüzde yetmişi okur yazar olmayan Türkiye'de, böylesine hepimizi meçhule sürükleyen bir durum yaratıyor.

Şereflerine, haysiyetlerine iftira çamurları sıçramasından çekinen titiz insanların, tam bir tiksinti içinde, kenara çekildiklerini, anlatılmaz üzüntülerle görüyoruz.

Bunun dışında, siyaseti maişet edinmiş, sayısı gittikçe artan gözü pek bir çoğunluk, dişe diş, tırnağa tırnak, aynı parti çevresinde, birbirleri ile «Var olmak veya yok olmak» savaşına girmişlerdir.

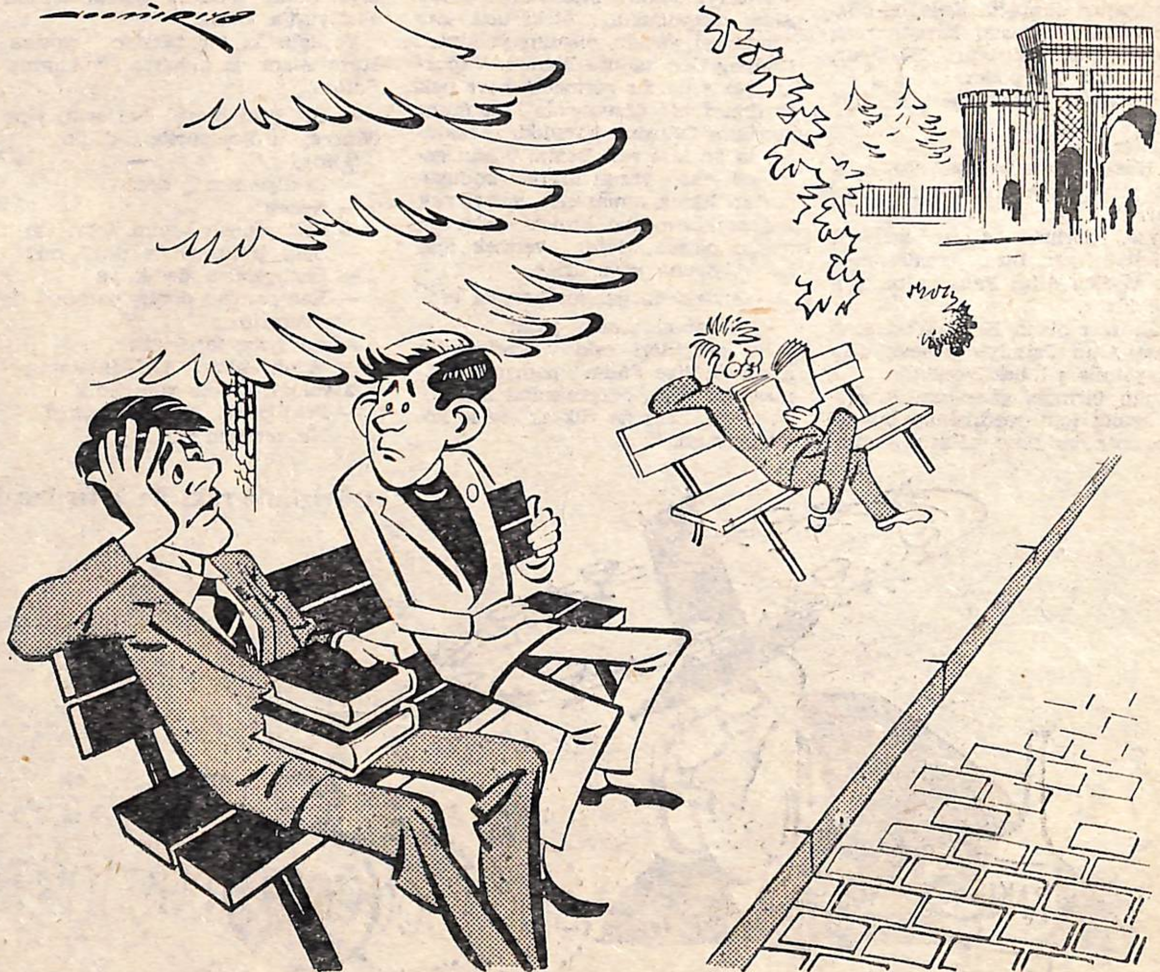
Yarın, Millet Meclisi adaylarını, Senato adaylarını, bu öfkeli yumrukların zaferi seçecek...

Yarın, Türkiye'nin iç ve dış politikasını, ekonomi, tarım, kültür politikasını yürütecek devlet adamlarının da yine o muzaffer yumruklar topluluğundan çıktığını göreceğiz!

Bu bakımdan parti kongreleri önemlidir. Biz, onların gidişinde, Türkiye'nin yarınki gidişini, korkudan ürpererek seyrediyoruz.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Üniversiteye giriş harcı 15 liradan 400 liraya çıkarıldı. — Gazeteler —

— Ben mi?.. Üniversiteye nasıl gireceğimi düşünüyorum.. Ya siz?
— Ben de nasıl çıkacağımı!

PALMİYE

BUNA da çok şükür, bin şükür... Bu sefer de ucuz atlattım: Kazığa oturtmadılar, asmadılar, sürmediler, hapse de atmadılar, mahkemeye bile vermediler. Kurtuldum yani...

Altın Palmiye'yi nasıl gidip aldığımı anlatacağım size ama, bilmem, becerebilecek miyim? Evliya Çelebi ustamız sağ olacaktı ki, Hava Alanına gidip Altın Palmiye'yi nasıl aldığımı, o, size ballandıra ballandıra, ağdalandırarak anlatacaktı.

Bu ikinci Altın Palmiye... Ayıbımı yüzüme vurmazsanız, ilk Altın Palmiye'yi, 27 Mayıs'ın coşkulu, duygulu sevinci içinde, götürüp hazineye verdiğimi söyliyeceğim; hani hacılarımıza döviz yetiştirmeye çalışan Devlet Hazinesine...

İnanınız, övünmek için değil, ama bilinsin diye söylemek zorundayım, başka uluslar kendilerinden birinin Altın Palmiye kazanmasına çok önem veriyorlar.

1956 daki yarışmaya onüç ulustan yirmisekiz yazar katılmıştı. Birinciliği bana vermişler. Başıma az iş gelmediydi o Altın Palmiye armağanı yüzünden. İlkin gümrük vergisi almaya kalktılar; yani ne gereği var Altın Palmiye alırsın, diye para cezası... Arkadan millî gericilerimiz, jüri üyeleri komünist oldukları için Altın Palmiye'yi bana verdiler diye gazetelerinde yazdılar. Eh, bir kere başa gelmiş, çekilecek...

1957 deki yarışmaya daha çok ulustan daha çok yazar katılmıştı. Yine birinci yapmazlar mı? İkinci Altın Palmiye'yi almak için yedi yıl bekledim.

İtalya'daki Uluslararası Mizahçılar Birliği, mektupla «Kazandığınız Altın Palmiye'yi nereye gönderelim?» diye o zaman sormuştu. Postayla gönderin desm, burda bir de gümrük vergisi alacaklar. Ben de «Bana gönderilmek üzere Roma'da ki Türk Elçiliğine vermenizi rica ederim» diye yazmıştım.

Bekle, bekle... Tam yedi yıl bu. Artık umudu kesmiştim.

Geçenlerde gazeteci arkadaşlarımızdan, Orhan Koloğlu, Roma'ya basın ataşesi olmuştu. Koloğlu, odasında orasını burasını karıştırırken tozlu bir kutu görüyor. Bakıyor, içinde altınlı bir plâka.

— Bu nedir, neyin nesidir? diye soruyor.

İlgililer de,

— Haa... O mu? O şey... Sahi o neydi yahu? diye birbirlerine soruyorlar.

Neyse, içlerinde hafızası kuvvetli birisi hatırlıyor, bize gönderilmek üzere verilen Altın Palmiye olduğunu söylüyor.

Allah razı olsun Koloğlu'ndan; o olmasa Altın Palmiye gelecek diye daha yetmiş yıl bekliyecektik.

Günün birinde, gazetenin santralına benim için yazdırılmış bir telefon notu buldum: «Hava Alanında şu telefon numarasından falanca beyi gelip bulunuz!»

Telefonda aradım o beyi birkaç kere, bulamadım. Başka birisinden bana bir paket gönderildiğini öğrendim. Hava Alanına birisini gönderdim. Gelen paket, Altın Palmiye'ymiş. Başkasına verilmezmiş, ben gitmeliymişim.

Feneryolu'nda otururum. Hava Alanı, İstanbul'un öteki ucu. Bir cumartesi sabahı düştüm yollara... Kadıköy'den vapura bindim. Vapurda, çok yıllardır görmediğim ve pek saydığım bir öğretmenle hanımını gördüm. Oturduk karşılıklı. Arkamda da üç kişi var. Benim o gün gazetede çıkan yazım üzerine konuşuyorlar. Eksik olmasınlar, yazıyı pek beğendiklerinden, bizdeki geleneğe uygun olarak, değer vermek için bana boyuna sövüyorlar.

— Amma da yazıyor hergele be...

— Yazar namussuz, yazar...

Bu sövgüleri eski öğretmenim duyacak diye ödüm patlıyor. Duymasınlar diye, öğretmenimi lâfa tutuyorum hem de yüksek sesle konuşuyorum.

— Vay şeyoğlu şey... Yahu dehşet be!..

— Ne diyorsun... Öyle bir şeydir ki...

Onların seslerini bastırmak için ben daha yüksek sesle konuşuyorum.

— Bravo... Vay bilmem ne...

— Aşkolsun doğrusu... Ulan bu...

Vapur Köprü'ye gelene kadar sövdüler. Ben de eski öğretmenim onları duymasın diye, nutuk atar gibi yüksek perdeden konuştum durdum. Sıkıntıdan terlemiştim.

Yarım saat kadar Sirkeci'ye giden dolmuşlara binmek için durak yerinde itişip kakıştık. Dirsekliyen önüme geçiyor, iten tepen önüme geçiyor. Cumartesi, öğle paydosu olacak, Hava Alanına acele yetişeyim diye de sabırsızlanıyorum.

Genç görünmenin yararı var derler, yalan... Benden on yaş genç olanlar,

— Dur oğlum, baban yerindeyim... Müsaade et de, önce ben geçeyim... diye beni itip, sıramı alıyorlar.

Neyse efendim, bir zaman itilip kakıldıktan sonra dolmuşa bindim. Sirkeci'ye geldim. Hava Alanına nasıl gidilir, diye sordum. Otobüs yokmuş, dolmuşla gidilirmiş. Ama dolmuşa binen yok... Bekle bekle, saatler geçiyor. Taksiye binip gitsem, dünyanın parası... Neyse, ordan bir iyiliksever çıktı da,

— Tirenle Yeşilyurt'a gidin, ordan taksiyle gidersiniz... diye yol gösterdi.

Tirene bindim. Karşımda oturan üç kişi, yine o gazetede çıkan yazım üzerine konuşuyorlar. Ama bunnlar çok kızmışlar yazıya... Verip veriştiriyorlar; vapurdakiler gibi değil, gerçekten sövüyorlar.

Eh, bizde yazarın kaderi bu, yazınızı beğenen söver, beğenmiyen söver... Hiç olmazsa duymıyayım diye, ordan kalktım, ayakta kaldım Yeşilyurt'a kadar.

Yeşilyurt'ta bir taksiye bindim. Hava Alanı da oldukça yakınmış. Şoföre,

— Siz beni biraz bekleyin, yine döneceğim Yeşilyurt'a... dedim.

Şoför,

— Bekliyemem... dedi.

— Neden?

— Bekliyemem beyim, işim var...

— Beni götürmek iş değil mi?

— Bekliyemem dedik ya...

— Kaç paraysa dönüş paranızı da peşin vereyim...

Adam iyice terslendi,

— Allah Allah... Lâf anlatamıyoruz yahu... İşimiz var dedik.

— Peki peki... Ne vereceğim?

— Ne verirsen ver...

— Buraların acemisiyim, bilmem kaç para olduğunu. Ne vereceğim?

— Hadi on lira ver...

Verdim parayı, girdim Hava Alanının salonuna. Yanıma yöreme bakındım. Üstünde «Danışma - İnformation» yazılı bir cam var. Cama sokuldum. Camın altında büyücek bir gişe deliği var ama, orası içerden başka bir camla kapamışlar. Camın üstünde de çay bardağı ağzı genişliğinde iki yuvarlak delik var. Herhalde, danışma memuruyla, bu deliklerden konuşulacak. Gelgelelim, delikler o kadar yukarda ki, benim boyum yetmiyor. Deliğe ağzımı yetirmek için zıplamam gerekli.

Camın arkasında bir masa var. Masanın önünde kimse yok, ama biraz ötesinde ve solunda güzel, cici bir kız var. Camın dışından kıza baktım; cama o kadar uzakta ki, ben onu danışma memurunun misafiri, danışma memuru da dışarı çıkmış sandım. Kızla nasıl konuşacağız? Elimle gözümle, konuşmak istediğimi anlatmak için camın dışından işaretler yapmaya başladım ki, kız biraz cama yaklaşsın. Sağ yanda, Hava Alanının yüksek memurları oldukları belli üç-dört kişi ayakta konuşuyorlar. Beni tanıdılar. Benim de üstümde hafif bir meşin ceket var. Seslerini bana duyurarak,

— Meşin ceketlilerden olmuş... diye benimle alay ettiler.

Ben hâlâ kıza işaretler çakmaktayım... Baktım, kızın işaretlere tındığı yok, camın dışından,

— Burda memur yok mu? diye seslendim.

Cam kalın, ses içeri gitmiyor ki... Duyulsun diye daha çok bağırdım:

— Danışma memuru nerde?

Demek çok bağırmışım, salondan birkaç kişi dönüp bana baktı. Ama kalın cam arkasındaki kıza duyuramıyorum sesimi.

Sonradan öğrendim ki, o camın arkasındaki danışma memuru güzel kıza burda herkes lâf atar, sarkıntılık edermiş de, ondan kızı buraya muhkemce kapamışlar, camın deliğini de tıkamışlar. Ben ne bileyim canım... Demek o güzel kız, benim işaretlerimi de sarkıntılık sandığından, anlamazlığa vururmuş. Ben ha babam kıza elimi kolumu sallıyorum. Baktım başka çare yok, ayak parmaklarımın üstünde kalkıp, ağzımı camın o daracık üst deliğine uydurup,

— Danışma memuru yok mu? diye içeri seslendim.

Ağzım deliği tıkamış olduğundan kızın cevabını anlıyamadım. Bu sefer ağzımı çekip delikten, kulağımı soktum deliğe. Kız,

— Beni görmüyor musunuz? dedi.

Kulağımı çekip, ağzımı soktum deliğe,

— Sizi görüyorum, memur musunuz? dedim.

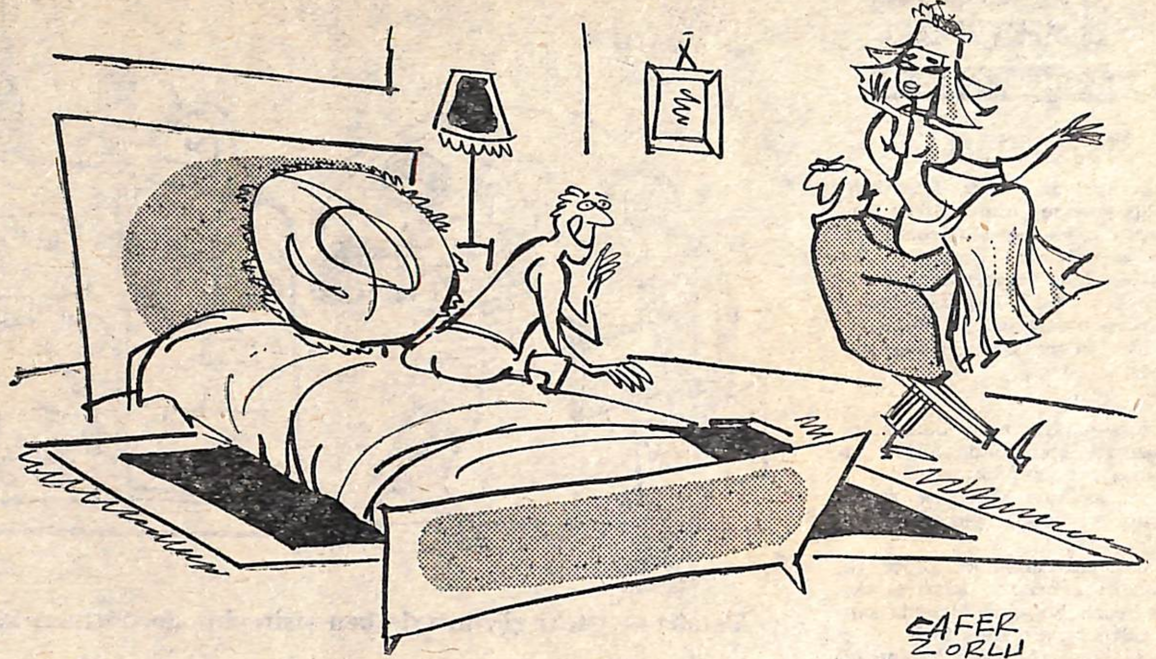
Der demez de kızın dediğinii anla-

«Dövizimiz rakı ile artırılacak!» — Gazeteler —

Yazısız

«Taksitle evlendirme bürosu kuruldu.» — Gazeteler —

— Son taksiti ödemediğiniz için haczediyoruz bayım!

mak için, kulağımı deliğe yapıştırdım.

— Beğenemediniz mi?

Böyle güzel kız beğenilmez mi hiç?

Yine dudaklarımı o delikten içeri sokup,

— Siz memur musunuz? dedim. Burası nasıl Danışma?.. Burdan nasıl danışacağız size... Danışma değil, Danışmama burası...

Kız kızdı, ben de üzüldüm. Aradığım telefon numarasını söyledim. Kız o numarayı çevirip, telefonda orasını aradı.

— Meşgul... dedi.

Bekledim. Bir daha aradı. Yine,

— Meşgul... dedi.

— Bu beyin yeri neresiyse, lûtfen gösterin de gidip bulayım... dedim.

Danışma memuru,

— Sağda Meydan Müdürü var, ona sorun! dedi.

Kızdan,

— Sözlerim size değildi, burasını Danışmama yeri yapanlara söyledim, affedersiniz... diye özür diledim.

Meydan Müdürünün odasını buldum. Önce Danışma yerinin Danışmama yeri olduğunu söyledim. Memur telefonla konuşurken dışardan gürültü içeri gelmesin diye camı kapadıklarını söyledi. Aradığım yeri sordum. Meydan Müdürü oraya telefon etti. Telefonda cevap verdiler. O zat o gün yokmuş. Meydan Müdürü,

— Artık pazartesiye geleceksiniz... dedi.

— Beyfendi, benim adım şu... Çok uzakta oturuyorum. Bana İtalya'dan bir Altın Palmiye gelmiş de onu alacağım. O bey yoksa başka biri vardır elbet... Rica ederim...

— Öyleyse, dedi, aradığınız yer şu karşısı... Gidip oraya sorun.

Telefonlarla konuşulan Danışma yeri, Müdürün odası, benim aradığım yer, bunların üçü düzayak yirmi metrelik bir yerdeydi.

Gösterilen yere girdim. Burası bir uçak nakliye bürosuymuş. İçerde üç hamal, üç masa üstüne başlarını dayamış uyukluyorlar. Açılan kapı sesinden tedirgin olup biraz kıpırdıyanına,

— Filânca beyi arıyorum... dedim.

— Yok... dedi.

— Nerde bulunur?

— Bilmem, galiba gitti...

— Yerine bakan kimse yok mu? Bana İtalya'dan bir şey gelmiş de...

— Ne gelmiş?

— Altın Palmiye...

«Altın» sözü üzerine adam doğruldu. O sırada bir genç içeri girdi. Hamallardan biri,

— Yine şansınız varmış, işte geldi... dedi.

O gence, Altın Palmiye'yi almak için geldiğimi söyledim. Dolaptan bir kutu çıkardı. Kutuyu açtı, içinde Altın Palmiye'yle bir de mektup var. Kutunun üstüne yapıştırılmış kocaman bir kâğıda iri harflerle adım yazılmış,

Benden başkasına verilmiyen kutuyu, benden imza bile almadan bana verdi. Altın Palmiye'yi kimin gönderdiğini merak ettiğim için,

— Bunu kim gönderiyor? dedim.

— Valla bilmem, dedi, bize gönderdiler işte size vermek için... İçinde adınıza bir mektup var, herhalde orda kimin gönderdiği yazılıdır.

Kutuyu alıp çıktım salondan. Koca kutu, cebe de girmiyor. O yana döndüm, bu yana dolandım, beni Yeşilyurt'a götürecek bir taksi yok. Boş taksi var, şoförlerin kimisi müşteri beklediğini söylüyor, kimisi de yakın olan Yeşilyurt için az para alacağından oraya gitmek istemiyor.

Düştüm yola... Ben iyice yorulmuşum, hava da sıcak... Yürü de yürü... Önümden vızır vızır arabalar geçiyor. Bir vicdanlı şoför acır da beni alır arabasına diye otostop işaretleri yapmaya başladım. Aklıma mizah dergilerindeki otostop karikatürleri geldi; hani güzel kızlar bacaklarını açıp da şoförlere baldırlarını gösterirler. Ben neyimi göstereyim. Ben de bir on liralık çıkarıp gelip geçen arabalara sallamaya başladım. Duran yok... Neyse, biri, benden kırk metre kadar, öteye gidip durdu. İçinde yolcuları da var. Helâl süt emmiş bir insan evlâdı çıktı. Arabayı bekletmemek için koştum. Tam yaklaştım, araba kalktı. Galiba şoför beni arabaya bindim sandı. Arkasından bağırdım. Yirmi metre gidip yine durdu. Yine koştum, yine binecekken kalktı araba... İçerdekilerin gülüşmelerini duydum; demek alay edip zevkleniyorlar. Bak sen şu verem mikroplu bozuk inek sütü emmiş insan evlâtlarına...

Arkadan gelen bir araba daha aynı numarayı yapınca, demek buranın âdeti bu, dedim.

Bir taksiye daha işaret verdim. O da kırk-elli metre gidip vıj diye fren yapıp durdu. Ama bu sefer koşmadım arkasından; ne diye alay ettireyim kendimle. Araba geri geri yanıma gelmez mi? Yaşlıca bir kadın arabanın kapısını açtı. İçeri girip teşekkür ettim. Kadının solunda kocası, önde şoförün yanında da kızı var. Bunlar Amerikalı. Altın Palmiye kutusu dizimin üstünde.

Kız, arkasına dönüp dizimde duran kutuyu görünce babasına bir şeyler söyledi. Ben, çabuk konuşulursa İngilizceyi anlıyamam. Ama kızın sözleri arasında iki kere geçen adımı anladım. Adamın karısına söylediklerini anladım.

— Sor bakalım, belki de odur... dedi.

Kadın, kutu üstünde yazılı adımı gösterip,

— Biz bu yazarın İngilizce hikâyelerini okuduk, pek severiz... dedi.

Ağzım yayılıverdi.

— O benim işte!.. dedim

Pek ilgilendiler, ben de pek gevşedim İsterseniz böbürlenmek deyiniz, kutuyu açıp Altın Palmiye'yi gösterdim. Üçü de alıp baktı. Beni kutladılar.

— Şimdi aldım da Altın Palmiye'yi ordan geliyorum... dedim.

Adam,

— Demek törenden geliyorsunuz? dedi.

— Ne töreni? dedim.

Birden kendime gelip.

— Evet, evet... dedim.

Kız,

— Plâkanın üstünde 1957 diye kazılmış... dedi.

— Evet, dedim, gecikti biraz da... Şimdi verdiler.

Yeşilyurt'a gelince araba sağa saptı.

— Ben ineceğim... dedim.

Adam,

— Nereye gideceksiniz? dedi.

— Tiren istasyonuna... dedim.

İnmeye bırakmadılar, beni istasyona kadar götürdüler. Tirene binip Sirkeci'ye, ordan Köprü'ye, Köprü'den vapura binip Kadıköye, Kadıköy'den de dolmuşla eve geldim. Yorulmuşum, bitmişim Evde ilk işim, kutunun içindeki mektuba bakmak oldu. Zarfın kapağı açık. Baktım, ne bakayım, zarfın içinde mektup yok...

Buna da şükür, çok şükür, bin şükür... Yine ucuz atlattım bu sefer de, kurtuldum: Kazığa oturtmadılar, asmadılar, sürmediler, hapse de atmadılar, mahkemeye bile vermediler. Kurtuldum yani...

Şunu da ekleyip yazımı bitireyim. Fransa'nın kendini tanıtmaya hiç ihtiyacı yoktur. Ama yine de Brigit Bardo adlı artist kadını, Fransa'yı dünyaya tanıtıyor diye, Fransa'nın «Milli Anne»si ilân ettiler.

Bizim bir edebiyatımız varsa, bu edebiyatın da bir tarihi yazılacaksa, Türkiye'de Altın Palmiye nasıl veriliyor, işte bunu öğrensinler diye yazdım bu yazıyı.

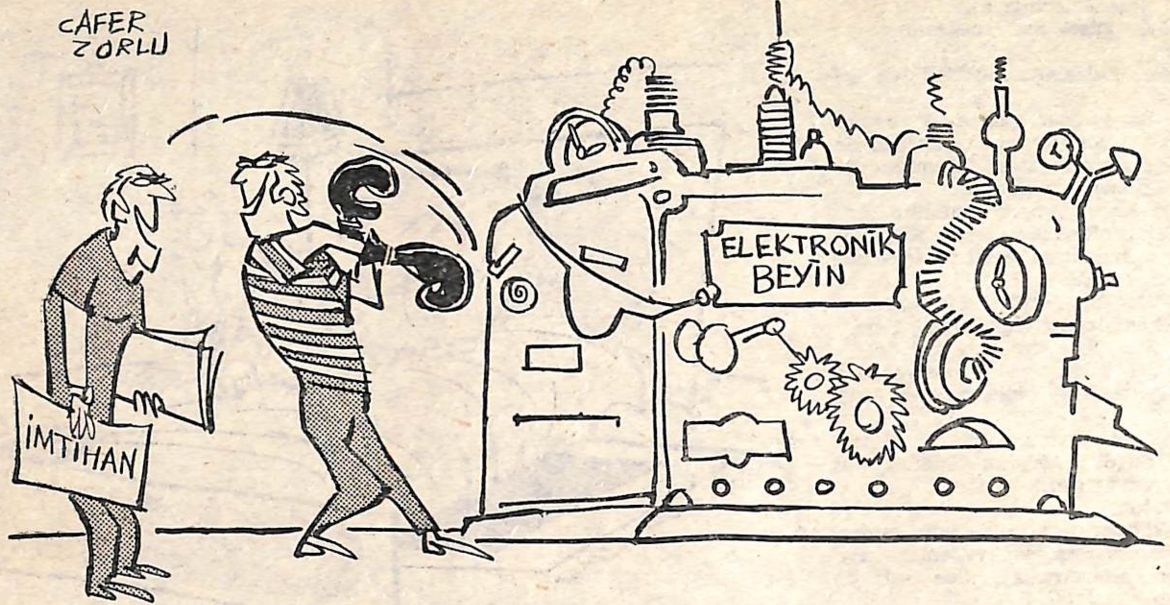
Aziz NESİN

«Susuz Yaz» Berlin festivalinde birinci oldu!

Susuz Yaz!

Elektronik beyin'in gözü sakatlandı. — Gazeteler —

Talebe — Öteki gözünü de ben şişireyim de imtihan kâğıtlarını hiç görmesin!

Ankara MEKTUPLARI

Nimet Arzık

Mezuramız!

Şu Avrupalılar veya Amerikalılar bahis konusu olunca, ters yönden veya düz yönden elimizdeki mezura'yı kaçırıyoruz nedense... Ya avantüryelerine imparator muamelesi ediyoruz, ya imparatorlarına avantürye muamelesi... Kaçırıyoruz dedim ya mezurayı.. Kaçık mezuralıyız!

İşin öncesi:

Süreyya paviyonunun binbir hâtıra birikmiş loşluğunda birkaç zaman önce bir grup oturuyordu.

Hatları, aşınmış hislerince yuvarlaklaşmış, yaşlıdan, görmüşten, efendiden biri...

Ondan sonra efendim, gence yakın, şımarığa benzer, başrıya alışkınlığı belirli bir cins Akdeniz suplesini elden bırakmamış biri.

Biri soluk sarışın genç hanım, biri oturması kalkması yerinde daha yaşlıca bir hanım, bir de her düğünün kamberi kılığında «semeni» bol biri oturuyordu.

Akdeniz suplesini elinden bırakmamış kişi konuşuyor konuşuyordu. Yaşlı kişiye komplimanlar yapıyordu. Hanımlara daha arttırımlısını yapıyordu bu komplimanların. Her düğünün kamberi kişiye aşırı bir iltifatı yoktu. Amma ve lâkin aradabir viski kadehini kaldırıp kaldırıp, gülücüğünü gülücüğüne ayarlayıp, onu da sıvazlıyordu.

Akdeniz suplesini elden bırakmamış zat, İtalyan prodüktörü Dino Di Laurentisti. Silvana Manganonun kocası, Avrupanın onuncu zengini. Birkaç ay sonra, Allah kısmet ederse, İstanbul şehrinde «Siyah Melek» adlı, filmi çevirecek kişi!

Yaşlıca zat, «âhır-ı ömründe» politikaya sapmış, sapar sapmaz da, Turizm ve Tanıtma Bakanlığına kondurulmuş Celâl Karasapandı...

Soluk sarışın hanım kızıydı. İtalyanca biliyordu. İtalyanca bilgisinden ötürü de prodüktör onu angaje etmek niyetindeydi. Zaten prodüktör, önüne geleni angaje etmeğe hazırdı, söylendiğine göre... Vaadi boldu, niye bol olmasın?... Karşısındakiler kandıktan sonra?... O iş adamıydı. İşini yürütüyordu!...

İşin sonrası:

Bir Finlândiyalı yazarcığın bir kocaman kitapçığı vardı: «Siyah Melek.» Bizansın düşüşünden bahsediyordu, yazarının kafasının seviyesinde. O arada da bir Fâtih Sultan Mehmed ortaya koyuyordu ki... Eh!... Sevgilisini, homurdanan yeniçerileri memnun etmek için, saçlarından tutup, çırçıplak çadırın dışına sürükleyip, bir palada başını uçuran bir Fâtih Sultan Mehmed!.. Tam ticarî filimlere göre bir Fâtih yazmıyordu ki, roman yazıyordu... Satacaktı da romanını! İşte çevrilecek kordelâ, bu Siyah Melekti... Mesele bugünlerde tazelendi. İşin komiği, Fâtih'in o başı uçan sevgilisini «Siyah Melek» sanıyorlar hâlâ saf saf gazeteler. Halbuki Siyah Melek, Fâtih... Çekişmelerle zayıflamış köhne bir bizansa son darbeyi indiren Siyah Melek Fâtih Sultan Mehmedin kendisi, kitapça!..

Bizimkiler tabiî coştular... E coşku sebebi bulmak zordu hergün. Dino Di Laurentis... Dino Di Laurentis... İstanbul'un fethini çevirecek... İstanbul'un fethini!» diye...

O parlak muhayyelelerinde muhakkak ki surlara tırmanan Ulubatlı Hasan canlanıyordu. Beyaz atının kuyruğunu savura savura şehre giren kemerli burunlu genç padişah canlanıyordu, falan filân... İstanbul'a girecek döviz canlanıyordu üstelik!...

Karşı tarafınsa fikri o cins bir menkıbe değildi. Neden olsun. Birinci fikri, para kazanmaktı, parrra... İkinci fikri, çok becerikli bir propagandaydı: «Ey bizden olanlar» diyordu kapalı tarafından bu propaganda, «vaktü zamanında, biz iç çekişmelerine daldık, Siyah Melek gibi genç bir barbar geldi, canımıza okudu. Şimdi, bugün de aklımızı başımıza toplıyalım!..»

Kimsenin aklını başına toplamasına direnmek aklımdan geçmez. Amma o arada biz de akılcağızımızı başımıza toplasak hani! hani hani!

Mezura... Mezura...

Bizden istenen, tabiî dekorlardı.

Bizden istenen, ordunun kocca bir parçasının figüranlık yapmasıydı.

Bizden istenen, saraylarımızdı, tarihî anıtlarımızdı. Filmi hiç olmazsa birkaç on milyon ucuz kılacak, birkaç derece kolaylaştıracak yardımlardı.

Edeliiim!..

Yalnız mezurayı elden kaçırmıyarak. Di Laurentis bize diiil, biz Di Laurentis'e büyük destek getiriyoruz. O Akdeniz suplesini muhafaza etmiş kişiye biz de Akdeniz suplesini çıkaralım bir miktar. Ve eşit, hattâ üstün bir tutumla onunla tartışma masasına oturalım. Mümkün olduğu kadar Bizansın düşüşünü, İstanbul'un fethine çevirelim. Karşımızdakiler bu işe zor yanaşacaklardır. Çizilmiş yolları vardır çünkü. E bizim de, hiç olmazsa Siyah Melek konusunda çizilmiş yolumuz olsun!..

Bizde bir takım insanlar var, daha ünlü ecnebiyi hava alanında kır çiçeği demeti gibi toplayıp, monopollarına alır ve gözü kapalı avukatlığını yaparlar!

Bu insanlar!.. Neydi adı o büyük küstahın?.. Elia Kazandı, o geldiği zaman ileri fikir bayrağını kaptıkları gibi kimseciklere bırakmadılar.

«Türkiyenin aleyhinde filim mi?... Yapar yapar... Amerikanın aleyhinde de kaç tane filim çevirdi, Amerika hükûmeti aldırdı mı?..»

Aldırmadı, aldırmadı, amma ille aleyhimde simsiyah bir filim çevirsin diye de olanca yardımı kendisine yapmadı, imparator muamelesiyle ağırlayarak... Ah mezura, mezura, nerelerdesin?..

Yüreğim cızzz ederek hatırlıyorum. Elia Kazan büyük rejisördü, ama dünyanın en büyük terbiyesiziydi de ayni zamanda... Hattâ terbiyesizliğinin büyüklüğü rejisörlüğünün büyüklüğünü de aşıyordu bence...

Zamanın bakanıyla (Tanıtma ve Turizm Bakanı) konuşurken, konuşma tabiî mütercim vasıtasıyla oluyordu, şöyle hitabediyordu:

«Tell to this son of bitch»... «Bu... Oğluna söyleyin»... Ve herkes te hayatından memnundu Anlamıyordu tabiî Bakan hitabın zarifliğini, anlasaydı!.. Ne olurdu ki?.

Ve sonra çıktı çıktı... Kara bir anti-propaganda filmi çıktı.

Bu sefer diyorum ya, daha Akdeniz psikolojisiyle hareket edilecektir. El öpülecek, bel kırılacaktır, amma ve lâkin kimsecikler lehimize hiçbir sonuç beklemesin...

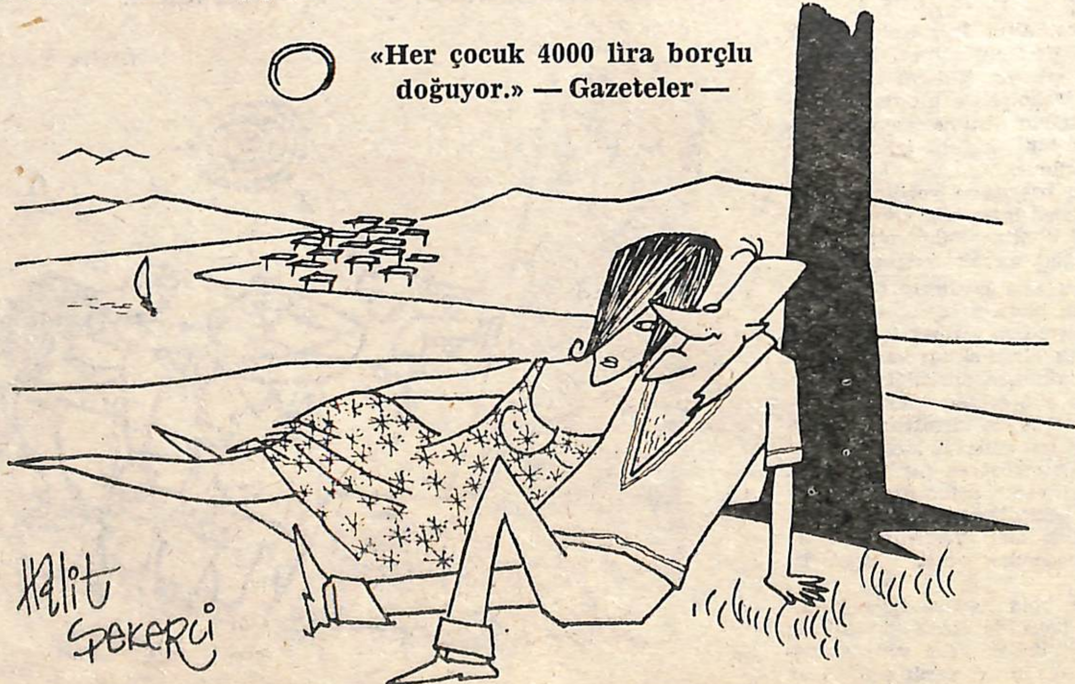
Dino Di Laurentis'e büyük yardımı yapacak olan biziz. Sosyete hanımlarını, semenli her düğünün kamberlerini bırakıp, karşısına pençe pençe «sathı müdafaa» yapacak kişileri çıkarmalı, ve tartışma masasına en aşağısından eşit haklarla oturtmalıyız. Ve mümkün olduğu kadar, mümkün olduğu kadar diyorum, Bizansın düşüşünü, İstanbul'un fethine çevirmeliyiz. Karşımızdaki de inanır. O da kanar!

Dino Di Laurentis, ticarî filimler yapan, zengin bir prodüktör.. İşte o kadar! Su silkinir gibi «Ah Diiino, Ah Dinooo» diye kanat vurmanın lüzumu yok. Prodüktöre, prodüktör muamelesi yapmalıyız, imparator değil. O bize imparator muamelesi yapsın, eğer ille ve ille muamelede bir tarafın mezurayı kaçırması gerekiyorsa!

«Eğer burada istediği şartları bulmazsa Yugoslavya'ya gidecek»miş!.. Gitsiin, gitsin... «Efendim döviz»... E, dövizden azcık daha önemli şeyler de var bu dünyada!.. Yok mu?

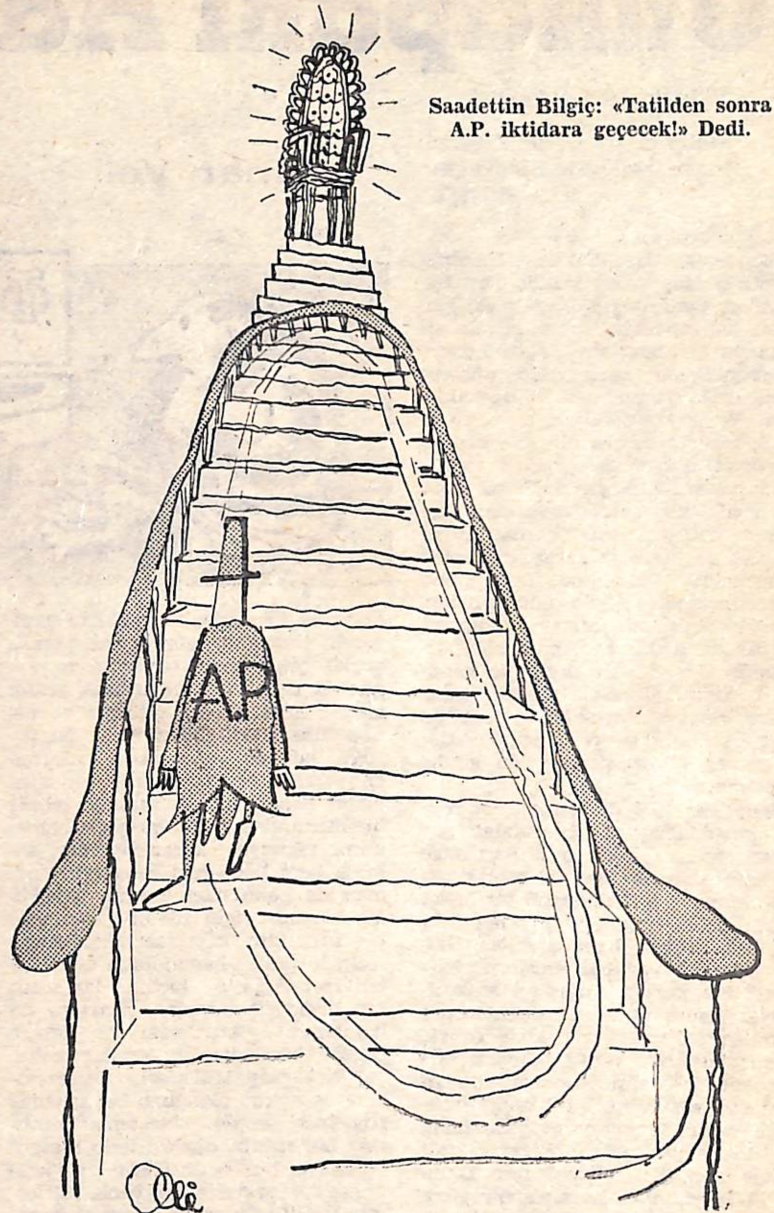
Nimet ARZIK

«Her çocuk 4000 lira borçlu doğuyor.» — Gazeteler —

— Sana üzülecek bir haberim var: Yakında dört bin lira borçlanacağız!.

7 gün

Saadettin Bilgiç: «Tatilden sonra A.P. iktidara geçecek!» Dedi.

Yazısız

PAZARTESİ :

Sıcaklar insanlara «Aman Allah» dedirtecek kadara vardı. Yaz mevsiminin bu en ateşli kesiminde gazetelerimiz ne yapıyorlar? Çoğu okuyucularına öğüt üstüne öğüt veriyor:

— Yaz tatilinden nasıl faydalanabilirsiniz? İyice öğrenmelisiniz bunu... Sabahları erken kalkmayın! Dokuza doğru tereyağı reçelie. süt. Kahvaltıdan sonra bir saat dinlenme. Arkasından deniz. Güneşlenirken krem sürünüz. Sırtınızı beş, göğsünüzü dört dakika güneşe tuttuktan sonra denize giriniz. On dakika sonra çıkıp, hemen kuru bir havluyla kurulanınız. Arada soğuk bir bira içebilirsiniz. Öğleden sonra iki saat uyku... Akşamüstü çay ve...

Kimbilir okuyucular ne düşünüyorlar? Ya dairedeki masa başında, ya tezgâhın arkasında, ya direksiyonda şıpır şıpır terlerken, gömlek sırta yapışmış, kafa kazan gibi, oku babam oku!

Ama gazetecilerimizde de kabahat yok ki...

Sayfa yarışına çıkmışlar, sen altı sayfa, ben sekiz sayfa, sen sekiz sayfa, ben on sayfa, sen on sayfa, ben on iki sayfa...

Eee... Bu sayfalar nasıl dolacak?

Makas hazretlerine başvurulacak. Gelsin Avrupa gazeteleri... Gelsin Avrupa dergileri... Her yaz sayfiyeye, tatile giden mutlu Batının refah içindeki halkına yazılmış yazılar bizim okuyucunun burnuna sürülecek...

Hem de alay eder gibi...

SALI :

Makas hazretleri deyince aklımıza bir başka konu daha geldi. Bizim gazetelerimizin dış politika köşeleri vardır. Bu dış politika köşelerinin de - hem de hepsinin - yazarı makas hazretleri...

Geçenlerde Babıâli yokuşunun ortasında birini takdim ettiler:

— Çok iyi makastardır!

— Yaaa memnun oldum, dükkânınız nerede?

En ünlü gazetelerimizden birinin adını söylemesin mi? Meğer terzi değil, dış politika yazarı imiş. «Makastar» diye takdim etmekten maksat, karşılarındakini makasa almak...

ÇARŞAMBA :

Hacı Kasım'ın yeni marifetleri var. Almanya'ya gitmiş işçilerle konuşmuş. Bir de «Monokini» almış gelmiş. Monokini, biliyorsunuz tek parçalı bikinilere verilen ad. Bu tek parça bikini modası aldı yürüdü. Bizim Hacı Kasım'ın bile bir «Monokini»si var, bir de yeşil hacı takkesi...

Ama Hacı Kasım monokini'yi bir arkadaşına armağan etmek için satın almış. Ne yazık ki isteğini gerçekleştirememiş. Çünkü Gülek'in Ankara'daki evine giren bir hırsız monokini'yi de çalmış, hacı takkesini de...

Bu kadarla da kalsa gene iyi... Sayın hırsız, 16 adet elbise, 38 gömlek, 5 smokin ve bir sürü kravat da yürütmüş.

Hacı Kasım neye yansın? Monokini'ye mi? Hacı takkesine mi? Smokinlere mi?

Birbirinden o kadar ayrı nesneler ki bunlar, bir gardropta bulunması insanı yadırgatıyor. Ama biz hatırlarız, bir zamanların Kasım Gülek'i, eşeğe binip çarık çekmiş, elde kaval Anadoluyu dolaşmıştı. Bunun için ne uçağa binip hacı olmasına şaşılır, ne de Almanya'ya gidip monokini satın almasına...

PERŞEMBE :

Müjdeler olsun... «Sülün Osman sırıl sıklam âşık olmuş» diye yazıyor gazeteler. Bunca yılın dolandırıcısı Sülün kalbini kimlere çaldırmış dersiniz?

Altmış tane sabıkası olan Dolandırıcılar Kıralı, elli bir yaşının baharında(!) iken, 18 yaşında Canan adında bir kıza vurulmamış mı?

Aşk ferman dinlemez derlerdi. Kanun tanımayan Sülün, ferman tanır mı? Kırk yıllık kaşık düşmanı Habibe kadın evde bekliyedursun, Sülün Canan'la al takke ver külâh... Canan da canan ha... Gazetecilere:

— Sülün hayalimdeki erkek... İdealim benim... Olgun, kibar ve nazik... diyor.

Sülünün karısı Habibe:

— Sülün dolandırıcının, serserinin, sahtekârın, yalancının biri... Onun uğrunda saçlarımı ağarttım, ağzımda diş kalmadı. O hâlâ zamparalık peşinde... diyor.

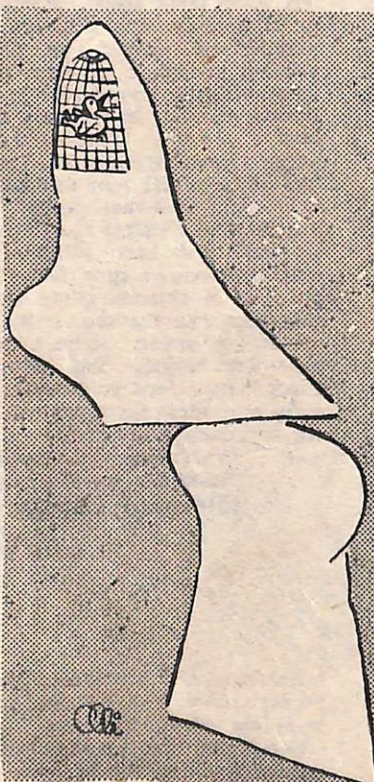
Sülün Osman ise:

— Kadın milleti değil mi, hiçbirine iyilik yaramaz. Tramvayı sattık, al parasını! Beyazıt meydanını sattık, al parasını! Şimdi de bize lo lo okumaya kalkışıyor... diyor.

Bize kalırsa kabahat Sülünde. Babasından kalma malları satmış satmış Habibeye yedirmiş... Şimdi ne yapacak?

Ne yapacak, fırsatını bulursa Büyükadayı, Kınalıyı, Taksim meydanını, Troleybüsü satıp Canana da yedirir.

Ama tövbe etmiş Sülün böyle işler yapmıyor. Şimdi bazı politikacılar yapıyorlar Sülün'ün vaktiyle yaptıklarını...

Yazısız

CUMA :

Birmingham şehrinde bir genç İngiliz kızı (adı Joan) kocasını tam 23 erkekle aldatmış.

Evet, yanlış değil, tam okuduğunuz gibi 23 erkekle.

Bu türlüsüne aldatmak denir mi, bilemeyiz. Çünkü sayılar büyüdü mü yapılan işin anlamı da değişir. Meselâ bir kişiyi öldürmek cinayettir, iki kişiyi öldürmek de cinayettir, beş kişiyi öldürmek de cinayettir.

Ama öldürülen kişiler çoğaldı mı cinayetin adı savaş olur.

Güzel Joan da kocasını aldatmak isteseydi bir kişi yeterdi de artardı bile canım... Bize kalırsa o kendisini aldatmak istemiş. Aldatmış mı, aldatmamış mı bilemeyiz... Sorunun cevabı, ruh doktorlarının yetkisi içindedir. Zaten elbise gibi erkek değiştirmek zamanımızda gittikçe yayılan bir moda. Hollywood yıldızlarından bir sarışın, sekizinci nikâhını bir avukatla kıyarken sormuşlar:

— Memnun musunuz?

— Çok memnunum, demiş, bundan sonra hep avukatla evleneceğim.

CUMARTESİ :

Halkın sevgilisi, biricik ses yıldızımız, ayımız, güneşimiz, medarı iftiharımız, sahnelerimize zenginlik, Türk musikisine erginlik getiren Zeki Müren Akşam gazetesinin bir köşesinde şiirlerini yayınlıyor.

Aaah... İmkân olsa da sizlere bu şiirlerden birkaç örnek verebilsek. Bakın nasıl düşer bayılırsınız. Ama örnek veremeyiz,

Çünkü bütün şiirlerin sonunda, parantez içinde şöyle bir satır var:

(Bu şiirler hiçbir şekilde iktibas edilemez)

Ama tesellimiz şu ki bu satırı iktibas edip size sunabildik...

Çünkü o şiirlerin en güzel mısraı hepsinin altına konan bu satır.

PAZAR :

Yolsuzluklar tümen tümen... Gazeteler dolup dolup taşıyor... Çalan çalana... Haydi bereketini görsünler bakalım... Devletin malı deniz, yemiyen domuz.

Vatandaşın biri yolda ahbabına raslar:

— Bizim fabrikada veznedar arıyorlar.

— Gene mi? Yahu daha geçen ay bir tane bulmuşlardı.

— İşte zaten onu arıyorlar ya...

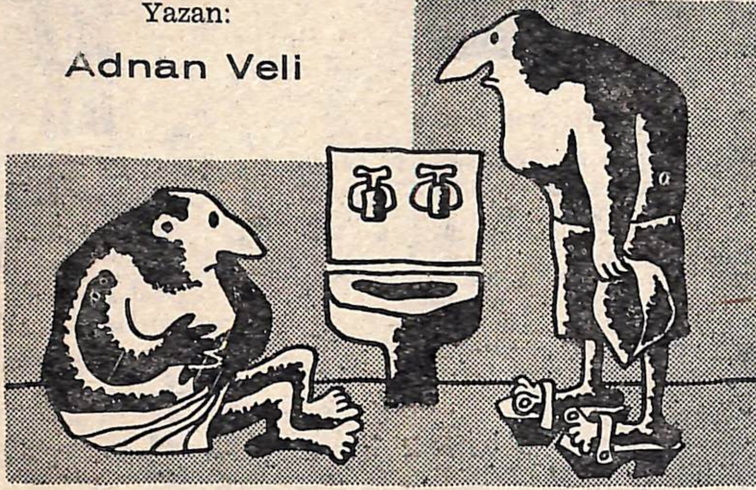
Bal tutan parmağını yalıyor. Geçim yolunun seçim yolundan geçtiği ülkelerde başka türlüsü de olmaz ki, bakalım çala çala, yiye yiye dibini bulabilecek miyiz?

Unkapanı Hamamı !

Yüksek Adalet Partisi

Gelip geçici Genel Başkanı
Sayın Sadettin Bilgiçoğlu
Bilgiç'e

Yazan:
Adnan Veli

Aslan beyim,

Bendeniz, İstanbul'da, Unkapanı'ndaki Meşrutiyet sahibi olan Süleyman Candanoğlu olup mesleğim olan hamamcılığa olan büyük aşkım ve vatandaşlara olan hizmet düşkünlüğüme karşı olan vazifem dolayısıyla hamamcılık yapmaktayım. Yapmakta olduğum bu hamamcılık son derece zor olup ve kanunî mevzuat bakımından hiçbir eksiğimiz mevcut olmayıp, Belediyenin bize yüklediği şartlara santimi santimine riayet etmekte olup gayet dürüst ve kimseye zarar vermeden çalışmakta olduğumu herkes takdir etmektedir. Böyle olduğu halde, son zamanlarda duçar olduğum büyük ve acıklı bir muamele karşısında zâtı âlinizin derin ve kanunî himayesi altında ve beni, partililere karşı göstermekte olduğunuz asil şefkatle sarıp sarmalıyarak bağrınıza basacağınıza asla şüphe edemem.

Bendeniz 1945 de demokrasi rejimi kurulduğu zaman Adalet, şey affedersiniz, Demokrat Partimize demokrasinin bir beçkisi olarak dahil olmuş ve fevkalâde iyi bir bekçi aylığı da almıştım. O günden beri de, hem mânen, hem maddeten bütün gücümle çalışıp durdum. Partimiz bir kazaya uğrayıp kapatıldıktan sonra ve isim değiştirerek yeniden sahneye çıktıktan sonra, yalnız buradaki sahne lâfından hiçbir suretle alınmamanızı candan temenni edeceğim. Filhakika sahneye çıkan adamlar rol yaparlarsa da, bizim partimizin tekrar çıktığı sahne memleket sahnesi olup, Dümbüllü İsmailin sahnesiyle bir güna alâkası mevcut olmadığını önemle belirtmek isterim. Ne diyordum?.. Unuttum. Her ne ise, bugün başıma gelen dertten dolayı, siz büyüğümün koltuk altına girip orada yerleşmekten başka çâre görmemekteyim. Bana bu cesareti veren sebep olarak, sizin son konuşmalarınızda malî polise haklı olarak tecavüz etmeniz sayesinde ben ve benim gibi partililer çok rahat bir nefes almış durumdadırlar.

Aslan beyim,

Vaziyetimin durumu berveçhi atidir:

Unkapanı'nda, Taşbebek sokağında oturan ve haftada iki kere Belediye Başkanı Şişman Haşim beyin evine gündeliğe giden Nâzenin hanım ismindeki kadın, geçen akşam evinde, pirina sabunu ile ellerini yıkamakta iken ve tam ellerini yıkarken, parmağındaki üzerinde adi bir boncuk bulunan gümüş yüzüğü delikli taşa kaçırınca ve bunun üzerine kederinden bayılınca, mumaileyhayı derhal İlkyardım Hastahanesinde tahtı tedavi altına aldıktan maada, Belediye Başkanı Şişman Haşim bey durumu öğrenince çok üzülmüş bir durumda, hemen Belediyenin Kanalizasyon müdürlüğüne emir verip o musluğun altını kazmıya başlıyarak sokağa kadar kazılmış olup bir güna yüzüğe rastlanmamıştır. Bunun üzerine kazma ameliyesine o sokak boyunca devam edildikten sonra caddeye çıkılmış olup cadde de kazıldıktan sonra, kaza kaza Unkapanı Köprüsünün başına geldiklerinde bile yüzüğü bulamamışlardır. Fakat kazma işinin bu kadar uzağa kadar uzaması üzerine Şişman Haşim bey Belediye Meclisinde bulunan bizim çoğunluğumuzun isyan edebileceğini hesaba katarak ve her türlü dedikoduyu önlemek için yüzük aradığını gizliyerek Unkapanı Meydanına yeraltı geçidi yapacağını söyleyip ve kazıyı da o sebebe bağlıyarak yüzük arama işine devam ettirmiş ve netice itibariyle hakikat halde bu yüzüğü bulmak üzere, lâkin zâhiren de yeraltı geçidi yapmak için sıra bizim hamamın yıkılmasına gelmiş bir durumdadır. Benim nâçiz hamamımı yıkmıya karar verenler, aslında hem bendenizi cezalandırmak, hem de gündelikçi karının yüzüğünü bulmak için binbir bahaneye başvurmaktan kaçınmamaktadırlar.

Benim nâçiz hamamımın tarihi ve kültürel değerine hiçbir kimsenin bir diyeceği mevcut olmayıp, bu hamamın yıktırılması son derece önemli bir haksızlık teşkil etmekte ve Birleşmiş Milletlerin Anayasasına da aykırı olduğunu bir arkadaş söylemiş ise de, bendeniz Birleşmiş Milletlerin böyle işlerle meşgul olamıyacağını o arkadaşa söylediğimde, o arkadaş da bana, Birleşmiş Milletlerin zaten Kıbrıs'ta kanalizasyona düştüğünü, oradan çıkmak için çırpınıp durduğunu, çıksa bile artık başka bir kanalizasyon işine karışmıyacağını ifade etmiştir. Bizim haklarımızı garanti altına alan Garanti Antlaşmasının hamamcılara ait hürriyet maddesinde hamamların keyfî olarak yıkılamıyacağı yüzde yüz kesin olarak maddeye girmiştir ve aksine hareket etmek NATO'ya da aykırıdır. Bir insanın alın teriyle çalışmakta olan bir hamamı, sırf bir hizmetçinin iki kuruş etmiyen yüzüğü yüzünden yıkmıya kalkmak, Hürriyetin aylıksız bekçisi olan asil partimizin başlıca vazifelerinden olduğunu zâtı âlinize hatırlatmayı zait addederim. Benim nâçiz hamamımın temizlediği kiri, şimdiye kadar hiçbir hamam temizliyememiş olup politika hayatına atıldıktan sonra, yıkanmıya fırsat bulamıyanları bile bir saat içinde paklıyarak tertemiz ettiğimizi bütün memleket iyicene bilmektedir. 27 Mayısın kaza ve kader kurbanları olan kardeşlerimizin çoğu bu hamamda yıkandıktan sonra tekrar eski vazifelerine dönmüşler olup hepsi de alın akı ile gene masa başında demokrasiye bekçilik etmek işine iyi birer maaşla devam etmektedirler. Gerek Millet Meclisine, gerek Senato'ya giren büyüklerimizden pek çoğu ve bu seferki Belediye seçimlerini kazanan Millî İradenin aslan çocukları Belediye ve İl Meclislerine girebilmek için benim nâçiz hamamımda yarım saat kalmışlar ve hafif bir ter döktükten sonra, tertemiz olarak millet hizmetine dönmüşlerdir. Bu meyanda nâçiz hamamımı ziyaret eden büyüklerimizin hâtıralarına karşı duyduğum büyük saygının bir hâtırası olarak Reşat Özarda beyin 22 Şubat gecesi kirlettiği peştemal, iyice yıkatıldıktan sonra hamamın âsârı antika dolabında saklı olup hiçbir kokusu da bulunmadıktan başka naftalinler içinde muhafaza olunmaktadır. Sayın Nuri Eroğan ağabeyimizin ayağına giymiş olduğu nalınlar bile naylon bir torba derununda ve tarihî eşyalar arasında saklanmaktadır. Bazı haysiyetsiz herifler, Nuri Eroğan ağabeyimizin takunyalarının altına sabun sürerek ayağını kaydırdığımıza dair bazı dedikodular dolaşmışsa da, anam avradım olsun bu işde benim zerre kadar kabahatim yoktur. Bu hakikatı, bütün açıklığı ile tekzip ederim.

Benim nâçiz hamamımın göbek taşına gelince:

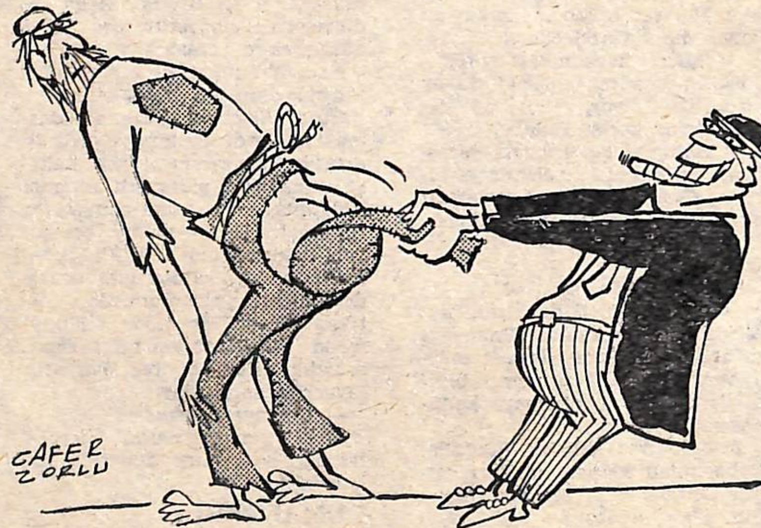
Her ne kadar birçok hamamlar, Belediyenin boş vermesi yüzünden iyice ısınmıyorsa da, benim nâçiz hamamımın gerek halvetleri, gerekse göbektaşı cehennem gibidir. Ve Mali Polis kadar adamı terletmektedir. Bizim göbektaşının üstüne on dakika kadar yatıp dinlenen bayların kirleri derhal yumuşamakta olup, bir kese vurunca derhal çıkmakta ve baylarımızın keseye ne kadar düşkün olduklarını söylemiye ihtiyaç duymuyorum. Allah kısmet eder de, Kayseri boşalırsa, ben ağabeylerimizin hepsini 48 saat içinde bilâ ücret talep etmeden tertemiz edeceğime şimdiden garanti verebilirim. Göbektaşımız, terleme için birebir olup, terlemiye hiç alışmamış olan Yunan uyrukluları bile şıpır şıpır terletmekle iyi bir iş yapmaktadır. Partimizin mensuplarından birçoğu göbektaşımızın bu özelliğinden faydalanarak kolayca terleyip temizlenmekteler ve bunlardan bazılarını temizlemek çok zor olup bazan tahta fırçası bile kullanmak lâzım geliyor ise de, bu fırçayı can yakmadan kullanan tek hamam bizimkidir. Halk Partili Rüşen beyin hamamına düşenler, terledikten sonra, temizlenmek için tahta fırçası ile sırtlarını kazıtmak istedikleri zaman ne kadar canlarının yanmış olduğunu herkes bilmektedir. Bizim hamam kadar yumuşak tarafından iş bitiren hamam yoktur. Ve bizde yıkanıp temizlenen müşterilerimiz, gene partinin en önemli adamları, gene piyasanın en itibarlı tüccarları olmaktadırlar.

Neticei kelâm olarak, bana yapacağınız iyilik hamamımın yıkılmasını önlemek için İstanbul Belediye Başkanı Şişman Haşim beye hemen bir telefon ederek bu işi durdurduğunuz takdirde bendeniz de, size her hususta hizmete hazır bir durumdayım. Ezcümle sizin ve diğer partili arkadaş ve tüccarlarımızın uykularını kaçıran ve haksız yere onları dehşete düşüren mali polisleri teker teker tesbit ederek her birini gece evlerine giderken bizim arkadaşlarla beraber karanlık bir sokakta kıstırarak eyicene dövebileceğimiz gibi, emredeceğiniz başka hususlarda da memlekete hizmet etmiye hazırım. Mademki hepimiz bu memleketin evlâtlarıyız, bizi anamız böyle günler için doğurmuş olup, oldum olası mali polissiz çalışmış ve yükselmiş bir memlekete ne diye mali polis lâzım geldiğini anlamak da oldukça zordur. İsmet Paşanın başının altından çıkan bu gibi yakışıksız hareketlere, millî irade olarak her zaman karşı koyacağımızı derin saygılarımla bildirerek, gerek kendi adıma ve gerekse nâçiz hamamım adına iki ellerinizden derin saygılarımla öperim.

Yurdunun yükselmesinden başka bir şey düşünmiyen:
Süleyman Candanoğlu

Adnan VELİ

«Paçavra fabrikası kurulacak» — Gazeteler —

Fabrikatör — Fabrikaya paçavra lâzım!

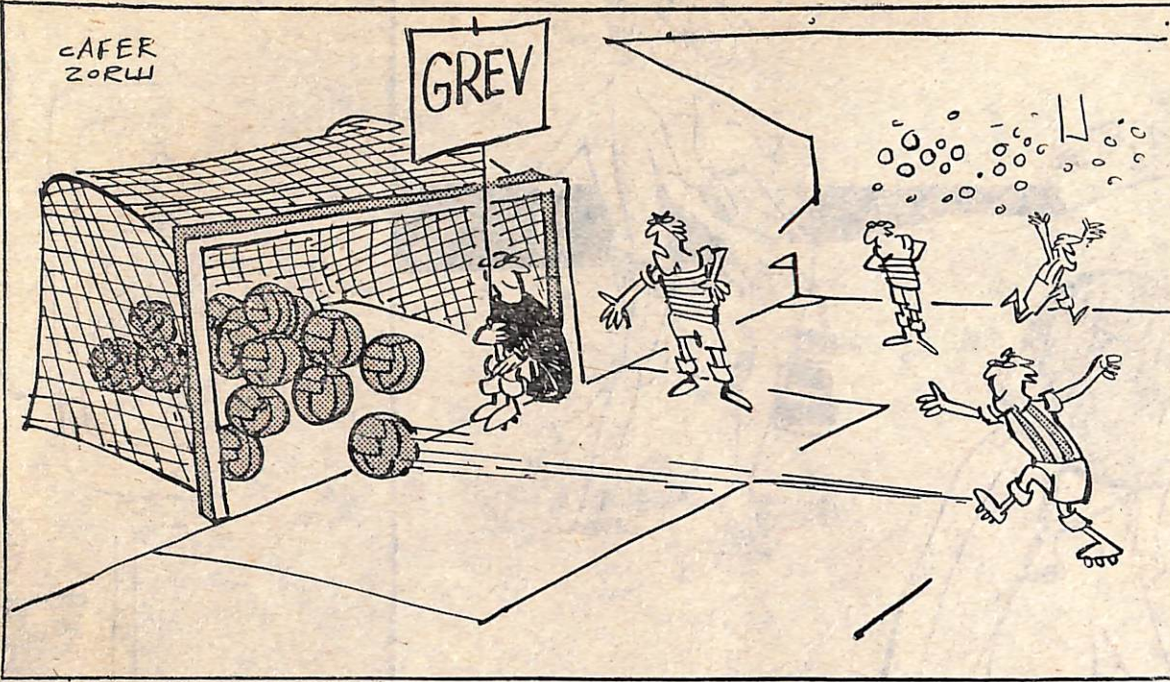
Silâh

Bakırköy Akıl hastanesin'deki vatandaşlarımız artık resimle, müzikle, sporla tedavi ediliyorlar...

Geçen gün, bunların eline kılıçlar, kalkanlar bile verildi ve oyun kazasız bitti.

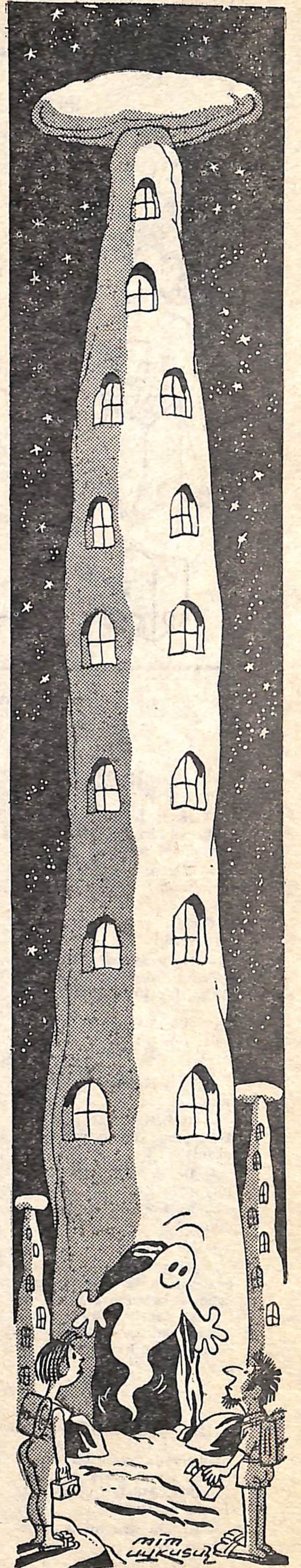
Hey gidi akıllı geçinenler, heeey... Silâh bile delilerin elinde değil, sizin elinizde tehlikeli!

«Futbolcular sendika kuracak..» — Gazeteler —

— Ulan grev yapmanın sırası mı şimdi?..

Peri bacaları turistik otel yapılacak. — Gazeteler —

— Otelimize hoş geldiniiiz!..

YANAŞMAK!

Yanaşmak zor şey: Karada da, denizde de...

Evin iki çocuğundan biri, bakarsınız, anasına, babasına öbüründen daha kolay yanaşır. Birinin aldıramadığı balonu, dondurmayı, öbürü aldırıverir. Nedeni yoktur bunun. Yanaşmasını bilir de ondan.

Biraz büyür, okula girer. Sınıfta, seksen çocuğun içinde, öğretmenin gözünde o vardır. Ön sıradaki penbe kurdeleli güzel kızın yanına o oturur. Yine nedeni yoktur bunun. Yanaşmasını bilir köftehor.

Büyür, liseye girer. Delikanlıdır artık. Otobüste, kalçaları dalgalanan körpe kızın arkasına o yapışır. Plâjda, herkesin yutkunduğu millî B.B. ile o arkadaş olur, hiç sormayınız neden diye? Yanaşmasını bilir de ondan.

Daha sonra, parti gençlik koluna o girer, idare kurulu üyesi o olur, başkan o seçilir. Sandık başına o oturur. Karşı partinin listelerini o yürütür. Meydanlarda en çok alkışlanan nutukları o çeker, omuzlarda o dolaşır ve bir de bakarsınız, yoklamada, listenin başına geçmiş, kurulmuş...

Nasıl mı?.. Anadan doğma hayat kaptanıdır kâfir.. Ne akıntıya kaptırır kendini, ne anafora. Gözüne kestirdiği iskeleye rahatça yanaşır!

Ötede, bazı Denizyolları vapurları var ki, gemini şu havuzda yüzdür deseniz, nafile.. Yaprak kımıldamıyan, yelken şişmeyen rüzgârsız, dalgasız havada bile beceremiyorlar yanaşmasını...

Sabahları, dokuzu on geçe Büyükada'dan kalkan o güzelim gemi, Köprüye geldi mi, başlıyor manevraya.. Bir ileri, bir geri.. Araya taraya, yanaşacak o kadar boş yer varken, gelip bir başka geminin üstüne yıkılıyor...

Akşam üstü altı buçukta Köprü'den kalkan bir başka Hünerbaz: Tam Heybeli'ye geldi mi, Allahın hikmeti, mutlaka iskelede başka vapur var.. Bekle ki kalksın.

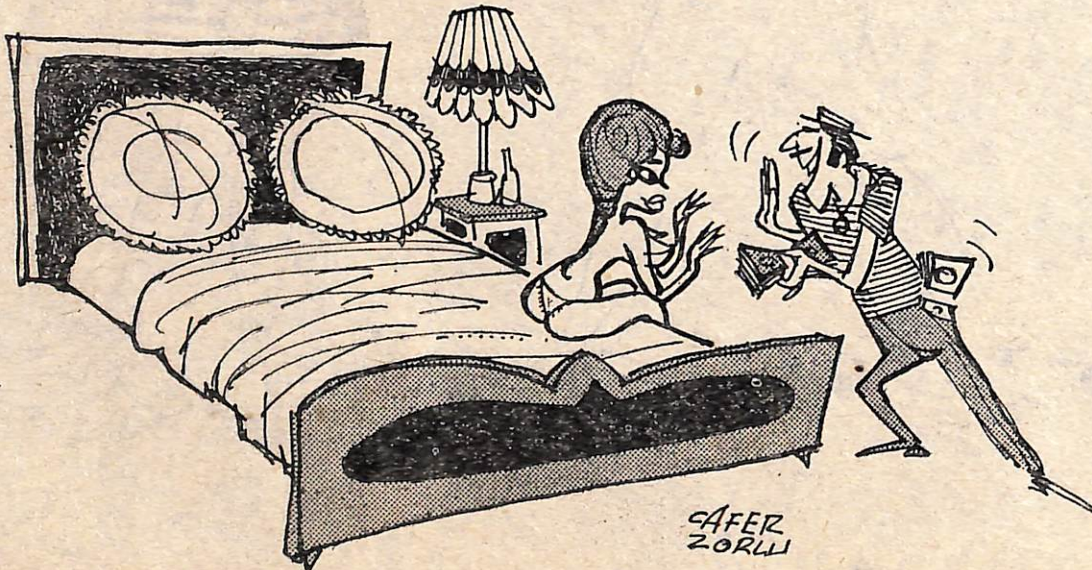
İki ayrı uçtan gelen iki vapuru, dakika sektirmeden bir iskelede birleştirmek büyük başarıdır doğrusu. Türkiye'de randevusuna gecikmeden gelen insan değil, âşık bile bulamazsınız. Bravo şu tarifeyi hazırlayan kişilere... Bu ne ince, bu ne şaşmaz hesaptır be.

Ticarette servete, siyasette iktidara değil, şu Marmara denizinde kolayca iskeleye yanaşmak bile imkânsız.

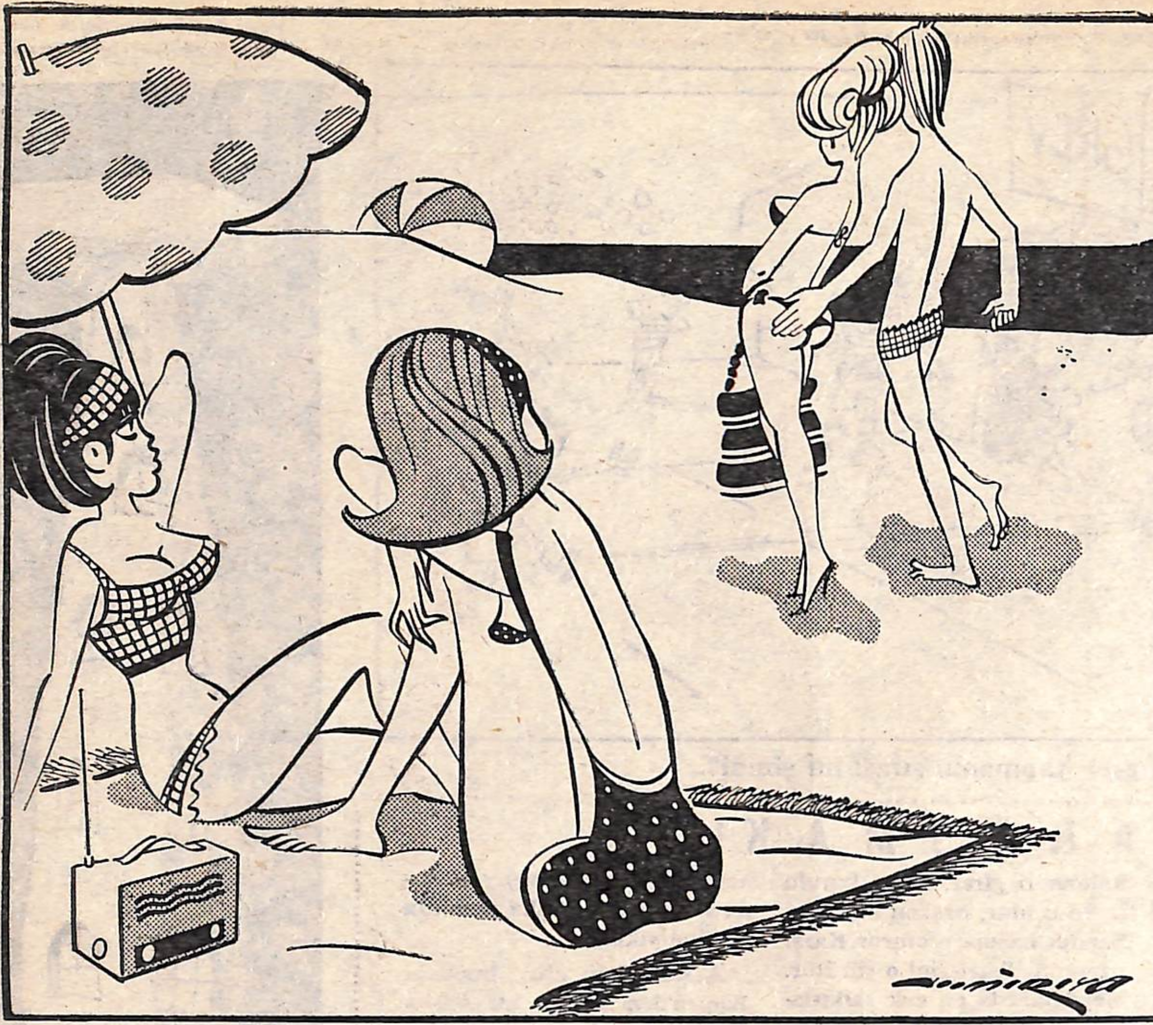
Allah her meslekteki acemi kaptanların yardımcısı olsun!

ÇİMDİK

Şike maçlarından sonra:

— Var mısın bi şikeye güzelim?.

— Leylâ'nın yanındaki genç Ayten'in kocası değil mi?
— Evet... Ama geçen ay transfer etti!

— Hâlâ bana bir
mı patron?!..

İnat

Karısını kendi yatağında yabancı biriyle yakalayınca, pürhiddet haykırdı:

— Benim evimde, benim yatağımda, benim karımla ha?..

Öteki, soğukkanlılıkla cevap verdi:

— Ne yapayım? Bizim eve gidelim diye o kadar rica ettim, bir türlü razı olmadı!

* * *

Kısmet

Daha selâmlaşır selâmlaşmaz,

— Haberin var mı, dedi. Dün gece bizim eve hırsız girmiş!

— Deme yahu! Bir şey almış mı?

— Evet almış. Ağzının tadını...

— Ne gibi?..

— Ne gibi olacak... Karım, ben zannetmiş, maşayı kapar kapmaz karanlıkta herife girişmiş! Zavallı, hırsız olduğunu anlatıncaya kadar, yarılmadık ne başı kalmış, ne gözü!

* * *

Hey gidi günler...

Lokantada uzun bir beklemeden sonra, şiş kebabını getirdiler. Müşteri, garsonun yüzüne baktı:

— Kebabı size mi ısmarlamıştım ben?

— Evet efendim.

— Yarabbi, o zamandan beri ne kadar ihtiyarlamışsınız!

Kadın, d

1 1908 den sonra...

2 1924 den sonra...

3

...alye alacak parayı kazanmadık

— Ne akıllı kız... Her yaz bir mayo tüccarı, her kış bir kürk tüccarı buluyor!

...z ve mayo

1950 den sonra...

Ve nihayet!

Yardım

İki dost, plâjın kızgın kumlarına uzanmış konuşuyorlardı. O sırada önlerinden çok güzel bir sarışın kadın geçti. İki arkadaştan daha genç olanı, ötekine,

— Ah birader, dedi. Şu geçen kekliği gördün mü? Bu kadın için deli oluyorum ama, aylardır daha tek kelime konuşmadı benimle.

Arkadaşı sevinçle atıldı:

— Aman, konuşmayı başarırsan bana da haber ver.

— Neden?

— Neden olacak kardeşim; seni deli eden o keklik, benim beş yıllık eşimdir. Öyle olduğu halde, beş yıldır daha benimle bile tek kelime konuşmadı!

* * *

Nerede kaybeder

Muhasebe servisine alınacak şirin sarışına, giriş imtihanında şöyle bir sual soruldu:

— Bir adam 12 lira 25 kuruşa aldığı bir dolmakalemi, dokuzyüz yetmiş beş kuruşa satarsa kâr mı eder, zarar mı?

Uzun uzun düşünen namzet, sonunda buldu:

— Lirada kaybeder, fakat kuruşlarda kazanır efendim!

* * *

Koymuşlar

Doktor, hastanın annesine sordu:

— Derece koydunuz mu?

— Evet, dedi kadın. Söylediğiniz gün koydum, hâlâ da duruyor. Çıkaralım mı yoksa?

Mdm Pompadour'un Yatağı

YÜRÜYÜŞÜ dâvetkârdı. Muntazam vücudu Paris'in meşhur terzilerinden birinin elinden çıkma bir tayyörle sımsıkı sarılmıştı. Genç kadın Champs - Elysée'ye doğru yürüyordu.

Charly, bu âfete rastladığı zaman âdeta, yerinde mıhlanıp kalmıştı. Mevsim sonbahardı. Charly bu mevsimin kadın avı - bilhassa sonbaharına yaklaşmakta olanlar - için en uygunu olduğunu hatırladı. Önünde yürüyen parça da otuz yaşında vardı.

Charly, «Bir kadın takip etmenin birçok şekilleri vardır diye düşündü.» Bunlar kadınına göre değişirdi. Meselâ önde yürüyen kadınla konuşmağa kalksa o'nu ebediyyen kaybederdi. Dilberin yuvarlak kalçalarının, mevzun bacaklarının ritmik hareketlerini uzun müddet hayranlıkla seyretti, sonra adımlarını hızlaştırdı ve sağ tarafına geçti. Bir de profilden süzdü. «Şahane!» diye mırıldandı...

Mavi gözlüklerinin altında badem gözleri yemyeşildi. Saçları sarı, burnu miniminicik, dudakları etli ve ihtiraslıydı.

Charly adımlarını sıklaştırdı. ve kadının önüne geçti.

Sonra döndü, zarif bir hareketle eğildi ve selâm verdi. Güzel kadın şaşırmış gibi yaptı. Charly, o'nun geçip gitmesini bekledi sonra tekrar peşine düştü. Bu sefer solundan bir yanaşma yapıp aptalca «uzağa gidip gitmediğini» sordu. Genç kadın tipik Paris şivesiyle «Sizi alâkadar etmez» dedi ve Kléber sokağındaki Lapérouse oteline girdi.

Charly kolay kolay atlamazdı. Bin franklık bir banknotu kapıcının eline tutuştururken, âfetin bu otelde oturduğunu, soyadının Kerstern, adının Patricia ve bekâr olduğunu öğreniverdi.

Şahane bir organizasyonla Madmazel Kerstern'in bir ay müddetle gölgesi oluverdi. Charly Patricia'nın geçtiği bütün kapıları açıyor, taksi bulmasına yardım ediyor buna karşılık ufak bir tebessümden bile mahrum kalıyordu. Hergün yedi kırmızı güllle beraber giden Charly'nin kartı da çöp sepetini boyluyordu.

Bir akşam, arkadaşlarıyla Loserre'de akşam yemeğini yiyip, «Beyaz Fil» de dans etmeğe gittiklerinde Charly, Patricia'nın masada yalnız olmasından istifade etti ve ilk defa o'nu dansa kaldırdı.

— Çok nezih ve çok sabırlısınız ama bunlar boşuna, dedi, Patricia,

— Hayır, hiçbir şey boşuna değildir, şu anda kollarımdasınız ya! Dünyanın en mesut insanıyım!.

* * *

İrlandalı bir anne ve Amerikan - Rus karışımı bir babadan dünyaya gelen Patricia Kerstern bir apartman katı arıyordu. Charly'nin bu konuda kendisine yardım etmesini kabul etti bu arkadaşlıklarının ilerlemesi demekti. Bir gece tiyatrodan dönerlerken Charly Patricia'yı öptü. Ertesi gece de - Patricia'nın otomobiline sinen - iç gıcıklayıcı kokusunun ilham ettiği cümleyi söyledi.

— Patricia seni o kadar çok seviyorum ki eğer benim olmazsan kendimi öldürürüm!

— Seni otelde kabul edemem dedi Patricia, senin evine hiç gelemem. Bugün bir apartman katı buldum, oraya yerleşeyim sonra...

Fakat bu katı döşemek gerekti. Bütün antikacıları beraber dolaştılar. Ama Patricia en çok Jacob sokağındakinde bulunan eşyaları beğendi. Büyük bir mirasa konmuş olan Charly, Patricia'dan mobilyaları, tabloları, biblolari hediye etmek için müsaade istedi. Patricia da gereken izni verdi. Charly sevincinden uçuyordu.

— Biliyor musun sevgilim? diyordu, ikimiz de çok sevdiğimiz bir dekor içinde yaşıyacağız.

Jacob sokağındaki antikacı dükkânı tam takır olunca Patricia'nın evi de döşendi!...

Aylardır Charly'nin macerasını dinleyen bizler birer bardak viski içmek için apartmana dâvet edildik!...

— Patricia'yı bir görseniz diyordu Charly, harika bir kadın!.. Onunla Madam Pompadoure'un yatağında geçireceğim geceleri düşündükçe...

Ah dostum! Çok para harcadım ama Patricia'yı memnun ettim. O'na rastladığım zaman henüz döndüğü memleketi Amerika'ya gidiverecek diye ödüm koptu. İsterse o'nunla hemen evleneceğim!...

Nihayet bu şahane kadını gördük!!!...

Ben toplantıya erken gitmiştim, ekseriyetini güzel kadınların teşkil ettiği mümtaz bir topluluk vardı. İçlerinden biri yanıma yaklaştı:

— Nasılsınız? dedi.

— Teşekkür ederim Madmazel Kerstern. Siz nasılsınız?...

Tam bu sırada Charly geldi, Madmazel Kerstern yanımızdan ayrılırken, Charly sordu:

— Sen Patricia'yı tanıyor musun?...

— O Patricia mı?...

— Hatırını soruyordu!!...

— Ben Madmazel Kerstein'in hatırını sordum. O'nun Patricia olduğunu bilmiyordum!

— Patricia o!...

— Ben daha ziyade o'nun babasını tanırdım Jacob sokağında bir antikacı dükkânı vardı. Şimdi tek varisi olan kızına kaldı.

Bilmeden muazzam bir pot kırmıştım. Bu tilki zekâlı kızın kendi eşyalarını Charly vasıtasıyla tekrar kendine hediye ettireceğini nereden bilebilirdim.

Deliye dönen Charly kapıyı çarptı gitti.

O gece Madam Pompadoûre'un yatağında ben yattım!...

Robert Courtine'den çeviren:

Tomris Seçgir

Âşık İhsanî

Saz şairi İhsanî, birkaç gün önce Akbaba'ya geldi: Türk güzeli eşi ve âşıklar soyunu üretecek oğlu ile beraber... Armağan ettiği kitabından şu güzel şiiri okuyucularımıza sunuyoruz:

Nazlı

Bizim köyde bir ağayla bir Nazlı,
Yaşıyordu, yaşıyordu, yaşar ya!
Ağanın göbeği, Nazlının karnı,
Şişiyordu, şişiyordu, şişer ya!

Nazlının ne damı, tarlası, beyi
Yoktu kendisinin olan tek şeyi!
Ağanın gözüne girerim deyi,
Koşuyordu, koşuyordu, koşar ya!

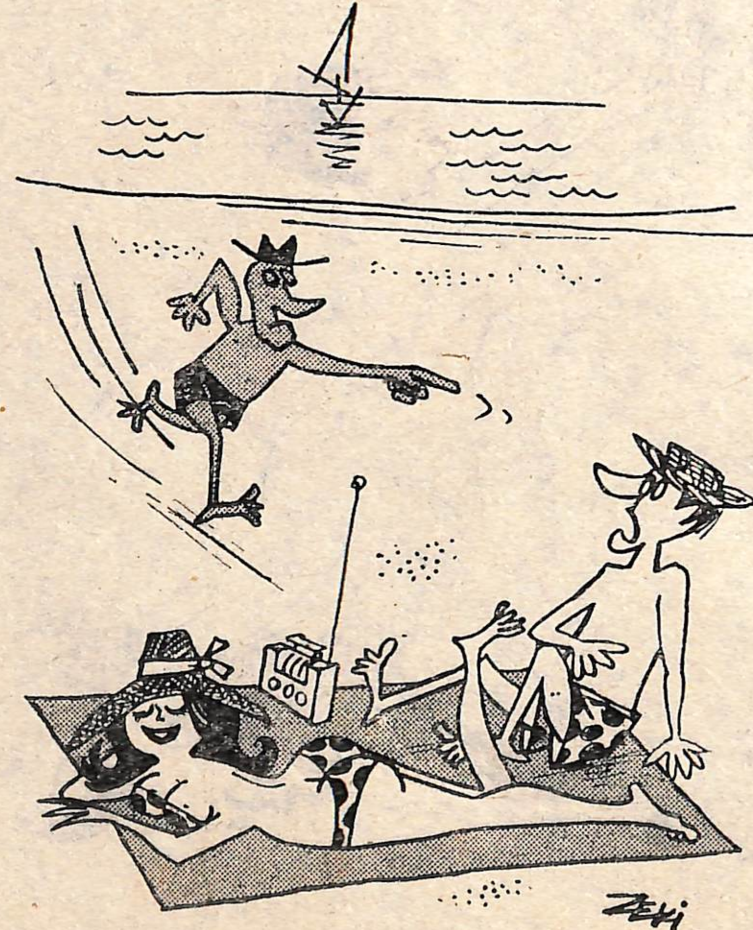
Ağa savaşını yapardı aşla,
Kendisine karşı dikilen başla,
Bir imamla aldığını, üç taşla,
Boşuyordu, boşuyordu, boşar ya!

Nazlı ayak uydurmuştu asıra
Köycek ona, kahpe derdik, o sıra,
Gündüz kıra, gece nemli hasıra
Düşüyordu, düşüyordu, düşer ya!

Hasan, Hacer, Hamza, Hüsniye, Kaya,
Kediden öküze, tavuktan taya,
Kim eline ne geçerse, ağaya,
Taşıyordu, taşıyordu, taşır ya!

Nazlıyı son görüşümde solmuştu,
Barındığı yere saman dolmuştu,
Onüç yaşındaydı, ana olmuştu,
Şaşıyordu, şaşıyordu, şaşar ya!

Âşık İhsanî

— Hah... Ver ulan şu borcunu? Şimdi de bir yere kaçamazsın ya!..

⊙

Kadın aklı

Janine kocasına yaş gününde biri gri, diğeri mavi iki kravat hediye etmişti. Ertesi sabah kocası mavi kravatı takınca Janine ağlamağa başladı.

— Hi... Hi... Hi... Sen beni sevmiyorsun!...

— Sevgilim neyin var? Yoksa hasta mısın?...

— Hi... Hi... Senin bana karşı olan sevgin hergün azalıyor. Eğer beni söylediğin kadar sevseydin gri kravatı da takardın!...

MİLLETLER GÜLÜYOR

Kızkardeş

Madam Dupont - Durand hâdiseli bir gençlik geçirmiş kendisine hâtıra olarak da bir kız çocuğu kalmıştı:

Bu çocuk büyük bir gizlilik içinde büyüdü. On yaşına gelince Madam Dupont - Durand onu herkese «kızkardeşim» diye tanıttı.

Aradan seneler geçti kız on sekiz yaşına ve Madam Dupont - Durand'ın salonunun başlıca süsü haline geldi.

Bir gün, içinde ona kızgın sevgililerinden birinin bulunduğu seçkin bir toplulukta Madam Dupont - Durand;

— Hay Allah, demin söylediğiniz şeyin ne zaman olduğunu bir türlü hatırlıyamıyorum deyince eski âşığı hemen atıldı:

— Nasıl olur da hatırlamazsınız aziz Madam? Kızkardeşinize hamile olduğunuz sıralarda...

* * *

Mektup

Ağustos ayında iki arkadaş sokakta karşılaştılar;

— Hâlâ bekâr mısın? dedi biri.

— Eh! Öyle sayılır! Karım hâlâ tatilden dönmedi!.

— Canın sıkılmıyor mu?...

— Hayır, hergün mektup yazıyorum!...

— Hergün ha!... Peki bu kadar çok anlatacak şeyi nereden buluyorsun?... Örnek kocasın doğrusu!...

— Vallahi değil! Gitmeden evvel eğer senden hergün mektup almazsam hemen döner gelirim dedi de!...

Mesleği

Çavuş askere alınan gençleri sorguya çekiyordu. İçlerinden birine:

— Askere alınmadan önce ne yapardın? diye osrdu,

— Pastacıydım!

— Burada mutfakta çalışacaksın! Ya sen? dedi onun yanındakine,

— Ben kasaptım!

— Sen de revire gidersin!...

— Ya sen? dedi perişan kılıklı bir gence sen ne yapardın?

— Ba... Ba... Ba... Ba... lıkçıydım!...

— Hımm!... dedi çavuş sen de mitralyöz sınıfına ayrıldın!...

* * *

Evin hâkimi

Elinde merdane Madam Allier, Mösyö Allier'yi apartmanın içinde deli gibi kovalıyordu. Bir an Madam Allier kocasını fena halde kıstırdı; o da merdane darbelerinden kurtulmak için karyolanın altına girdi:

— Çabuk oradan çık!...

— Hayır!!...

— Sana ikinci defa çık diyorum!

— Hayır, çıkmıyacağım!...

— Sana son defa oradan çıkmanı söylüyorum. Eğer çık...

— Hayır, hayır! Canım ne zaman isterse o zaman çıkacağım. Hem bu evde senin mi yoksa benim mi sözüm geçiyor?...

— Bu da koca arayan kızlar için yeni bir mayo modeli: Kalb tarafı açık bırakılmış!

— Vay anasını... Cüzdanımı çalmışlar!

Don Juan

Yaşı epeyce geçkin bir Don Juan, samimi arkadaşının karısına abayı yakmış, kadının zayıf bir anını yakalayıp onunla bir gece geçirmeyi de fena halde aklına koymuştu.

Nihayet bir arkadaş toplantısında karşılaştılar. Kadının sırtındaki askısız elbise güzelliğini bir kat daha arttırıyordu.

Don Juan arsız bir tavırla yanına yaklaştı:

— Sevgili madam, sırtınızdaki elbise şahane güzel!... Mükemmel bir denge timsali... Demindenberi askısız vücudunuzda nasıl durduğuna şaşıyorum.

Kadın alaylı bir edayla:

— Onu tutan dedi, sizin yaşınız!...

Şişman

Maurice ile Pat uzun zamandır görüşmemişlerdi.

— Nerelerdesin dedi Pat.

— Bilmiyor musun Josephine'le evlendim!...

— Josephine'le mi? Halbuki ben altı ay sonra nişanı bozacağını zannetmiştim.

— Ben de öyle düşünüyordum ama evlenmeğe mecbur oldum. O kadar çok şişmanlamıştı ki nişan yüzüğünü parmağından çıkaramadı...

Sophia Loren

— Doktor Bey her gece aynı korkunç kâbusu görüyorum. Issız bir adada Brigitte Bardot ile başbaşayım!...

— Kâbus bunun neresinde?...

— Ne yazık ki ben Sophia Loren'im!...

Borç

Mariano havadan sudan bahsettikten sonra Marcello'ya:

— Çok acele 2500 franga ihtiyacım var borç verir misin? dedi.

— Peki,

Ertesi gün iki arkadaş karşılaştılar:

— Şey dedi Mariano, sana 2500 frank borcum vardı ya!

— Evet.

— 500 daha ver de 3000 olsun, hepsini yarın öderim.

Birkaç gün sonra karşılaştıklarında, Mariano.

— Sana 3000 frank borcum vardı dedi, 2000 daha ver 5000 etsin hepsini 2 gün sonra muhakkak öderim.

Mariano ve arkadaşı dördüncü defa karşılaştılar.

— Sana 5000 frank borcum vardı ya...

— Hayır, hayır! dedi Marcello telâşla, bana borcun falan yok!...

— Ne yapayım, her gördüğü şeye el atıyor!

Dünden BUGÜNE

DERLEYEN: Kudret Sinan

Eski Türk Mizahı

Değişmiyen Dünya

Elli altmış yıl öncesi mizah dergilerinden (Coşkun Kalender), «Ah Mebus olsaydım.» başlıklı bir yazısında şöyle diyor:

«... Meclise her gün erkenden gider, geç gelenlere gözlerimi faltaşı gibi açar bakardım. Günde üç kere kürsüye çıkar, bağırır çağırır, şimşek gibi çakardım. Ben nutuk çekerken birisi uyumağa başlasa, şöyle gürültülü bir öksürür, gözlerini kırmızı biber gibi yakardım. Nutkumun canlı yerlerinde masayı güm güm yumruklar, başkaları nutuk çekerken ben uyuklardım...»

«... Hiçbir nazırlığı kabul etmiyeceğimi tekrarlayıp durur, fakat hergün içimden bir nezaret geçirirdim; (Offf... Miletvekilliği çekilir dert değil amma, milletin hatırı için katlanıyoruz.) derdim...»

⁂

Bir Düello

(Gıdık) dergisi; Musevi milletvekillerinden Nesim Ruso ile Lütfi Fikri Bey arasında, mecliste başlıyan bir tartışmanın devamı hakkında şu haberi veriyor:

«Evvelki gün, Lütfi Fikri Beyle Nesim Ruso arasındaki düşmanlık, iki tarafı da Emirgân koruluğunda düello etmeğe kadar götürmüştür. Taraflar, birbirlerine üçer mermi atmışlar; bereket versin yaralanan filân olmamıştır. Yalnız Nesim Ruso'nun attığı üçüncü mermiden çıkan ateş Lütfi Fikri beyin sakalını yalayıp bir ara bu sakalları tutuşturmuşsa da, hemen yetişen itfaiye, ateş bacayı sarmadan yangını söndürmüştür.»

⁂

Acı Gerçekli Bir Mizah

İkinci Meşrutiyetten kısa bir süre sonra, Rumeli'deki topraklarımızın önemli bir kısmı kısa bir zamanda elimizden çıkmıştı. Hal böyleyken, Meclisi Mebusan'da herkes (Sen, Ben) kavgaları ile meşguldü. O sıralarda yayınlanan (Kara Sinan) adlı bir mizah dergisi, bu konuyla ilgili, kısa fakat çok anlamlı bir yazı koymuştur. İşte bu yazı:

«İki arkadaş, Rumeli ve Anadolu yakasına giden vapurlarına yetişmek için, nefes nefese koşuyorlardı. Ama birisi vapuru kaçırmıştı bile. O sırada ilgili memurun sesi - Sanki göklerden geliyormuş gibi bir uğultu ile - duyuldu:

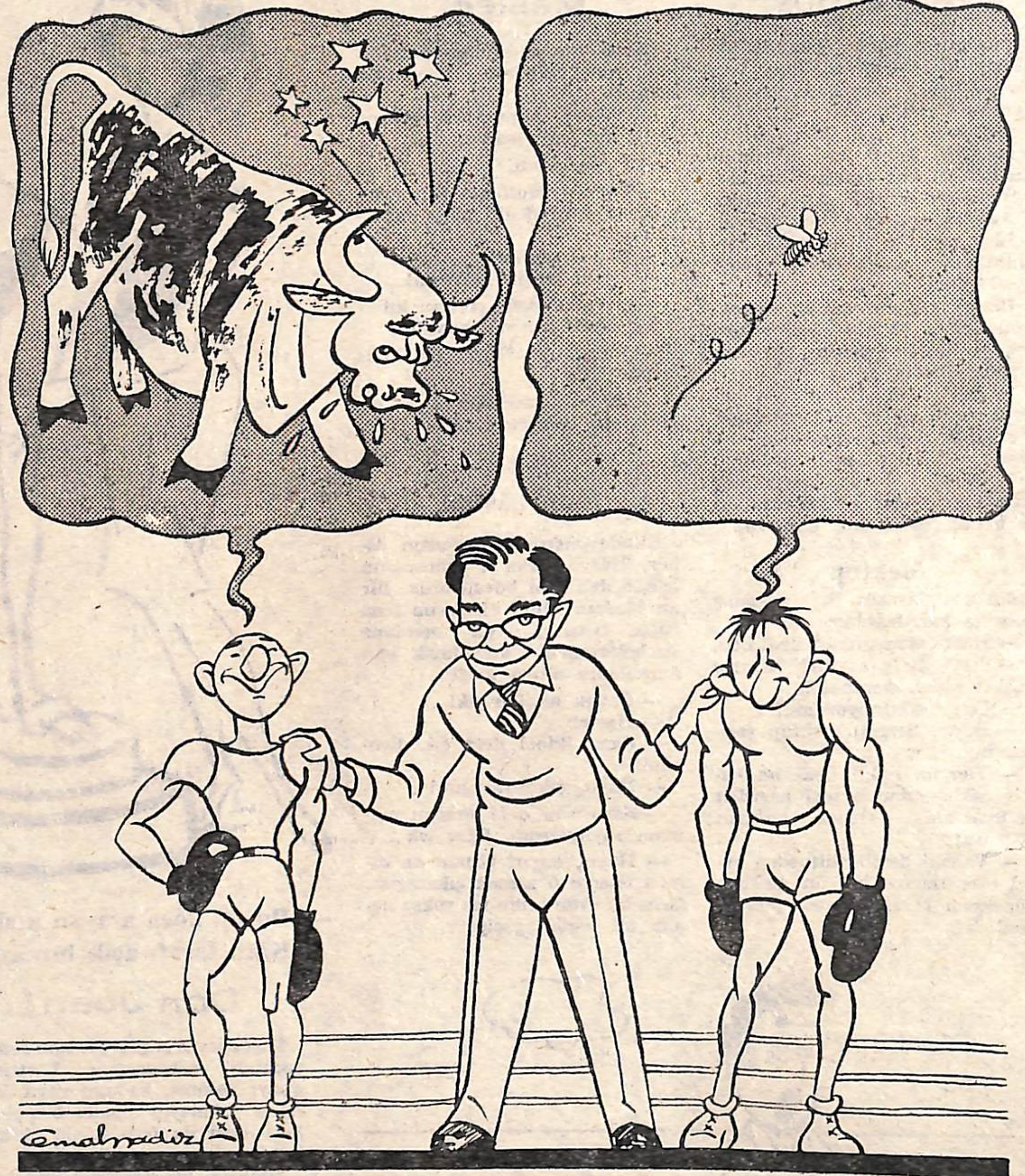
«— Çabuk olunuz beyler; Rumeli gitti, neredeyse Anadolu da gidiyor..»

●

Berber

Berberlerin dünyanın en geveze kimseler olmasını hoş görmeliyiz; çünkü sabahtan akşama kadar çenemizle oynarlar.

— Bernard Shaw —

İyimserle kötümser boksör!..

BUNDAN kırk elli yıl öncesinin ünlü yazarlarından İzzet Melih Devrim; edebiyattaki ününden fazla, zamanının en şık giyinen kişilerinden olmakla tanınmıştı. Yazarın bu şıklık merakı, çağındaki mizah dergilerinin belli başlı sermayelerinden birini teşkil ederdi.

Yine bir zamanın ünlü röportaj yazarlarından Hikmet Feridun Es, İzzet Melih'in şıklık konusundaki titizliğini, bir anısında şöyle anlatıyor:

«İzzet Melih beyle şıklığa dair bir anket yapmıştım. Bu sırada kravatındaki şık bir horoz iğne de gözüme ilişmişti. Tuttum, yazımın başlangıcında:

«Kravatında pırlanta bir horoz iğne pırıl pırıl yanıyordu...» diye yazdım. Yazım bitti. Bir müddet sonra bir telefon:

— Allo, ben İzzet Melih; yazıyı bir kere görmek kabil mi acaba? Geçerken bana uğrarsanız minnettar kalırım.

En sinirime dokunan buydu. Yazım çıkmadan önce bunu başkasına okumak veya okutmak..

Edebiyatta Mizah

Önemli bir düzeltme

Ama iyi tarafıma geldi, «Peki!.» dedim.

Beyoğlu'na geçtiğim zaman zarif romancıya uğradım. Yazıyı aldı, okumağa başladı. Horoz iğne cümlesine gelince durdu. Bir şeyler söylemek istermiş gibi yutkundu. Söyliyemedi. Nihayet yazıyı okuyup bitirdikten sonra:

— Mükemmel.. Çok iyi. Dedi. Artık işim bitmiş, üstadın dediğini yapmıştım. Müsaadesini istedim, yanından ayrıldım. Tam merdivenlerden inerken, arkamdan telâşlı bir ses duydum, döndüm. Baktım İzzet Melih beydi:

— Ah!. Dedi. Affedersiniz.. Sizden bir ricada bulunacaktım. Hani kravatımdan bahsederken horoz iğneden söz ediyorsunuz. Acaba bu horoz iğne mevzuunu değiştirebilir miyiz? Benim bir de siyah incim vardır; çok şık ve çok güzeldir Yazıdaki horoz iğne yerine, kravatımda bunun bulunduğundan bahsetsek nasıl olur efendim?

Sonra elimden kâğıtları aldı. «Kravatında pırlanta bir horoz iğne pırıl pırıl yanıyordu.» cümlesini silerek, yerine kendi eliyle şu cümleyi yazdı:

«Kravatında şık bir siyah inci vardı»

⁂

ÖZDEYİŞLERDE MİZAH:

Bir kadın, kızından on yaş küçük görünebildiğine inandığı sürece dünyanın en mutlu yaratığıdır. — Oscar Wilde —

Aşk, ay'a benzer; eğer büyümüyorsa mutlaka küçülür.

— Dö Segür —

En mutlu evlenme; kör bir kadınla sağır bir erkeğin evlenmesidir.

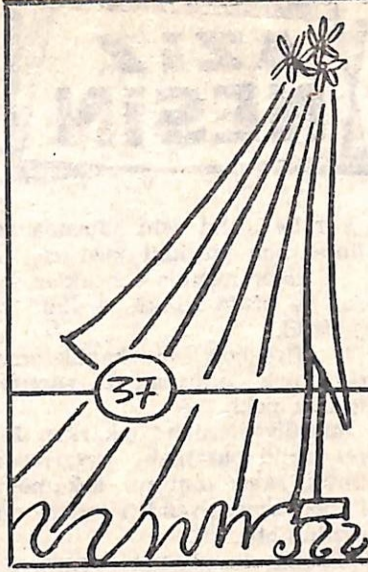
— Mounten —

Evlenmek; fakirler için bir felâkettir. Zenginler için bu felâket yarı yarıya azalır.

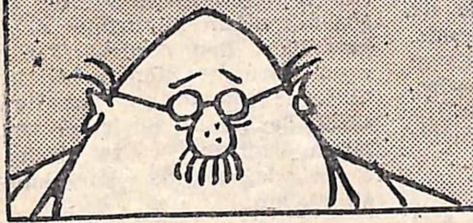
— Balzac —

SATILIK GELİN ESVABI

YAZAN / ADNAN TAHİR
ÇİZEN / TURHAN SELÇUK

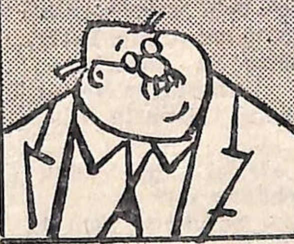

BİR MİRASÇI ARANIYOR!

AZİZ NESİN

— 30 —

İki kere sağ ciğerini, tam beş kere de böbreklerinden birini aldırtmışsın. Aldırdığın eski böbreklerini unutup annene yazdığın mektuptaki böbrek ameliyatıyla, şimdi altıncı böbreğini de aldıracaksın. Sana Allah, dört ciğer, altı böbrek, beş kulak vereceğine, ne olurdu birazcık da vicdan verseydi... Senin gibi evlâdım yoktur, seni bütün mirasımdan mahrum ediyorum ve seni evlâtlıktan reddediyorum, Annene, mezarıma çiçek dikmeyin, diye yazmışsın. Hele senin habis vücudün yeryüzünden kalksın, ben senin mezarına ne dikeceğimi çok iyi bilirim... Ulan vicdansız, ulan...»

Adam mektubunda, oğlu üniversitede okuyacak diye yıllardır mallarını satıp savup ona nasıl para yetiştirdiğini, oğlunun arkadaşlarının çoktan hâkim, doktor, kaymakam olduklarını yanayakıla yazıyordu.

Mektubu okuyunca çok canı sıkıldı,

— Babam çok haklı, dedi, görüyorsun ya başka çarem yok, kızı iğfal edip evlenmeye mecburum.

Buluşacağımız pastaneye gittik. İçimden, inşallah gelmezler, diye dua ediyordum. Ben de talih mi var... Beş-on dakika sonra ikisi de geldi.

— Nereye gidelim?

— Boğaz'a...

Atladık bir taksiye, Boğaz'da bir gazinoya gidip içmeye başladık. Ordan çıktık, haydi başka bir gazinoya... Arkadaş, işi çabuk bitirmek için dayıyor rakıyı kızlara... Onların da içmem dediği yok... İç Allah iç... İçmem demelerini bırak, sarhoş olacakları da yok. Gece oldu, biz hâlâ içiyoruz. Beynim, başım, gözüm dönmeye başladı. Eşref'in de dili peltekleşti. Kızlara bir şey olduğu yok, boyuna gülüyorlar. Fakat içkinin tesiriyle bana bir cesaret gelsin beyim, hiç sorma... Betül'ü gözüme kestirdim iyice. Ne olursa olsun, sonunda ölüm bile olsa ben bu kızı iğfal ederim evvelallah...

İtiraf edeyim ki, ben hayatımda bu Betül kadar... Hey gidi, geçmiş zaman olur ki hayali cihan değer...

Eşref durmadan atıyor kızlara. İki ay sonra ikimiz de doktor çıkıyormuşuz. Biz çok zenginmişiz. Ailemiz bize her ay beşer yüz lira gönderiyormuş.

Muhabbeti koyulaştırdık. Eşref'in kulağına yavaşça,

— Aman kendini kolla, kızlardan evvel sen sarhoş olacaksın... dedim.

O da bana,

— Sen kendine bak, ayağa kalkınca tökezliyorsun, o kadar içme! diye fısıldadı.

Kızların ikisi de rakıyı su gibi dikip lıkır lıkır içiyorlar. Bizim boşalan kadehlerimizi de dolduruyorlar. Baktım, başedemiyeceğim, kadehimdeki rakıyı onlara çaktırmadan aradabir masanın altına boşaltıyorum. Ama iki kadehi boşaltsam, üçüncüsünü içmek icap ediyor. Geceyarısını bulduk. Çıktık gazinodan ama ne çıkma... Ben düz yolda yere kapaklandım. Eşref, beni yerden kaldırayım derken, üstüme yuvarlandı. Betül gülmekten ölecek...

Şimdi biz bu kızları nasıl edip de odamıza götürüp iğfal edeceğiz? Eve gidelim diye teklif etsek, ya reddederlerse... Yuvarlanmıyalım diye kızlar kolumuza girdi. Allah Allah... Ben bu Betül'ü iğfal etmeyi iyicene kafama koydum. Sonunda assalar bile değer Allah için...

— Her yer kapandı, şimdi biz nerde içeceğiz? dedim.

Dememle, ayaklarım birbirine dolanıp yere kapaklandım bir daha...

Betül,

— Bir arabayla sizi evinize bırakalım da artık biz gidelim... dedi.

Bindik bir taksiye. Biz dördümüz arabanın arkasına sıkıştık, şoförün yanı boş. Kızlar şarkıya başladı. Ben öyle sarhoşum ki, aradabir dalıp gidiyorum, Betül'ün kahkahasıyla toparlanıyorum. Ben sarhoşluğun verdiği cesaretle elimi Betül'ün beline dolayınca,

— Rica ederim... diye ciddileşip geri çekilmez mi?

Fena halde bozuldum, hem de utandım. Belli, hakikaten kibar aile kızları... Pekiy, biz bunları nasıl iğfal edeceğiz?

Eşref de bir münasebetsizlik yapmış olacak ki, bu sefer öbür kız,

— Yooo, dedi, arkadaşlık hududunu tecavüz etmek yok...

Araba bizim evin kapısına gelince, ben yüzümü kızdırıp,

— İster misiniz çocuklar, biraz da bizde içsek?.. dedim.

Betül,

— Eve çok geç kaldık ama, dedi, çok oturmamak şartıyla içelim, peki..

Merdivenlerden çıkarken Eşref biriki basamak yuvarlandı. Betül, eksik olmasın, arkamdan iterek, merdivenden çıkmama yardım etti.

Epiyce arandıktan sonra, Allaha şükür, oda kapısının anahtar deliğini bulup anahtarı soktum, kapıyı açtım.

— Buyrun!

— Çabuk içki...

Kızlar, babalarının evi gibi rahatça yayıldılar. Eşref bana,

— Bunlar rakıdan sarhoş olmuyor, bu sefer şaraba başlıyalım da karışık içince bozulsunlar... diye fısıldadı.

— Şarap içelim mi?

— Aaa, daha iyi...

Başladık şaraba... Daha ilk bardakta benim midem döndü. Zor yetiştim helâya... Yıkanıp temizlenip döndüm ki, kızlar, yere yuvalanmış olan Eşref'in kolonyayla başını oğuşturuyorlar. Bizim halimiz rezillik...

Betül,

— Bu şişe bitti, başka şişe var mı? dedi.

Ben,

— Var, deyip, tökezliyerek dolaba koştum, koca şarap şişesini açtım.

Bir maşrapa suyu da Eşref'in başından aşağı boca edince, oğlan ayıldı.

— Aman Eşref, sıkı dur arkadaş!..

Hafiften içermiş gibi yapmaktayız. Kızlar avucumuzun içinde ya, bizde parmak oynatacak hal kalmamış.

İkimiz de musluğa koşup koşup, açılmak için yüzümüze su çarpıyoruz. Eşref, bana dışarda,

— Kızlar galiba kıvamına geldi, az daha gayret!.. dedi.

Göremediğim için,

— Sesin geliyor ya, sen nerdesin Eşref? dedim.

— Kapı arkasındayım, buraya düştüm, dedi, tut elimden kalkayım...

Benim aklım başımdan gidip gidip geliyor.

— İğfal edecek miyiz Eşref?

— Dur hele... Kız dediğin olmuş meyva gibi avucuna düşecek ki, işte o zaman...

Betül,

— İçki yok mu? diye bağırıyor.

— Şarap bitti, rakı içelim mi?

— Getir!..

Kadehlere koyuyorum diye rakının yarısını yerlere döktüm.

Yahu, ne bu imansızların sarhoş olacağı var, ne de bizim şey yapacağımız...

— Hadi içsenize!..

Sonra efendim... Ben sonrasını artık bilmiyorum. Bir de gözümü açtım ki, ortalık zifiri karanlık... Ben nerdeyim? Her yanım kırılıyor. Zihnimi bir türlü toparlıyamıyorum, kendime malik değilim... Şöyle bir yokladım etrafımı... Evet, burası bizim oda, ben de karyolanın altındayım...

Zorla ayağa kalkıp elektriği yaktım. Bir de baktım ki, Şinasi... Ne Şinasi'si canım, Eşref diyecektim, kapı arkasına yüzükoyun yere serilmiş. Zorla uyandırdım onu... Ne oldu bize... Aman kızlar... Yahu nerdeyiz? Saat kaç? Vay başım...

Yaaa, işte böyle delikanlı... Ben kuzum lâfı nereye getirecektim?. Şimdi nerden açıldı da, efendim? Haaa, biz Sarışın Betül denilen kadına çatmışız... Biz onu kız sandık ya, meğersem evli kadınmış. Ne bilirsin, anca yirmiüçünde filân gösteriyor... Erkek Kâzım Bey'in karısı değil miymiş!.. Yanındaki de, bizim kardeşi sandığımız, Betül'ün üvey kızı değil miymiş, yani Erkek Kâzım Bey'in özkızı...

Toparlanıp, kendimize gelmeye çalıştık. Oda kapısı ağzında bir yazılı kâğıt. Eşref'in babasından gelen mektubun altına Sarışın Bebek şunları yazıp bırakmış:

«Beyler,

(Devamı var)

BUZDOLABI
ÇAMAŞIR MAKİNASI
GAZ SOBASI

ARÇELİK

BUZDOLABI
ÇAMAŞIR MAKİNASI
GAZ SOBASI

(Faal: 6273—153)

Kapıcının MARİFETİ

SABAHLEYİN iki kadın apartımanın merdivenlerinden, yüzleri acıdan buruşmuş, telâşlı adımlarla çıktılar. Bayan Meziyet ikinci kattaki dairenin kapısını çaldı. Bayan Günay üçüncü katın ziline dokundu.

Meziyet hanımla doktor Rıfat bey şöyle konuştular:

— Aman doktor bey, sancıdan ölüyorum...

— Başlıyalı çok oldu mu?

— Dün akşamdan beri.. Bütün geceyi uykusuz geçirdim.

— Bir defa muayene edelim.

Bayan Günay'la doktor Asaf Kurtaran da tıpkı öyle konuştular:

— Aman doktorcuğum, sancıdan ölüyorum...

— Başlıyalı çok oldu mu?

— Dün akşamdan beri.. Bütün geceyi gözümü kırpmadan geçirdim.

— Bir defa muayene edelim efendim.

Her iki doktor, önce ellerini

yıkadılar sonra lüzumlu âletleri hazırlamak için yandaki küçük odaya geçtiler. Kadınlar, gittikçe artan bir ıstırap içinde odada aşağı yukarı dolaşıyorlardı.

Doktor Rıfat döndüğü zaman hastasına doğru ilerliyerek:

— Bir defa göreyim efendim dedi.

Fakat iki büklüm kıvranan hastanın takındığı vaziyetten bir şey anlamadı.

Doktor Asaf da salona döndüğü zaman:

— Hazırlandınız mı hanımefendi?

Diye sordu. Ama hastanın ayakta ağzını bir karış açmış beklemesindn o da bir şey anlamamıştı.

Nihayet, ikinci ve üçüncü kattaki doktorlar aynı sinirlilik içinde hastalarını zorladılar. Rıfat bey:

— Açınız da göreyim efendim...

Diyince, bayan Meziyet, bu kaba doktora geldiğine pişman, fakat can acısından çaresiz, kanapeye uzandı. Doktor kadının durumuna hayret etmişti:

— Canım, hiç orada olur mu? Şu iskemleye geçiniz...

— İskemlede bakabilir misiniz?

— Elbette... Hele ağzınızı açınız.

— Ağzımdan ne anlıyacaksınız doktor bey?

— Peki, nerenize bakayım?.. Sizin dişleriniz başka yerinizde mi?

Yukarıki katta da aynı çekişme vardı. Doktor Asaf Kurtaran, kanapeyi gösterip arkasını dönmüştü:

— Rica ederim, artık hazırlanınız da muayene edeyim...

Ama hasta yine ağzı bir karış açık, şaşkın şaşkın bekliyordu.

— Hanımefendi, kanapeye uzansanıza...

— Yattığım yerde nasıl bakabilirsiniz doktor bey?

— Yaaa, şimdi de bana muayene usulünü mü öğreteceksiniz hanımefendi?

Bayan Günay, içinden, bu garip doktora geldiğine sahiden pişman olmuştu. Ama öylesine canı yanıyordu ki, çaresiz, kanapeye uzandı.

Böylece, gözleri kapalı, ağzı açık beklerken, doktorun etek tarafından muayeneye başladığını sezince, küçük bir çığlıkla yerinden sıçradı:

— Bu nasıl diş muayenesi doktor?.. Çıldırdınız mı yoksa?

— Hangi diş hanım?.. Siz benim doğum doktoru olduğumu bilmiyor musunuz?

Bir an içinde, altlı üstlü muayenehanelerde öfkeli sesler yükseldi. Sonra, iki hastayla iki doktor merdiven başında buluşup işi anladılar: Apartıman kapıcısı Hüseyin, dünkü badanadan sonra diş doktoru ile kadın doktorunun tabelâlarını kapılarına değişik koymuştu.

KIVILCIM

Evinizdeki

NİŞAN, DÜĞÜN ve AİLE ZİYAFETLERİ

için

KONYALI

daima emrinizdedir.

(AK—152)

— Bak sevgilim, bak bebeğim, sana doğum günü hediyesi aldım!

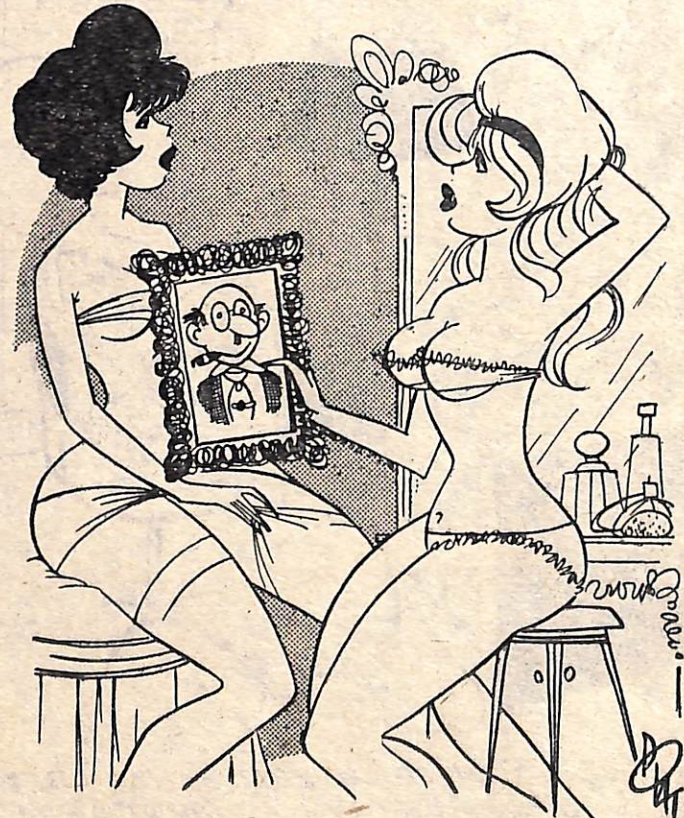
Büyük lâflar

★ Genç kadınların bitmek bilmeyen iki derdi vardır: Erkekler ve çoraplar! Çok kere birine bakarken, ötekini kaçırırlar! — V. Legyas

★ Genç kızlar, ancak evlilik kapısını açınca işin gülünecek hiçbir tarafı olmadığını görürler. — Maintenor

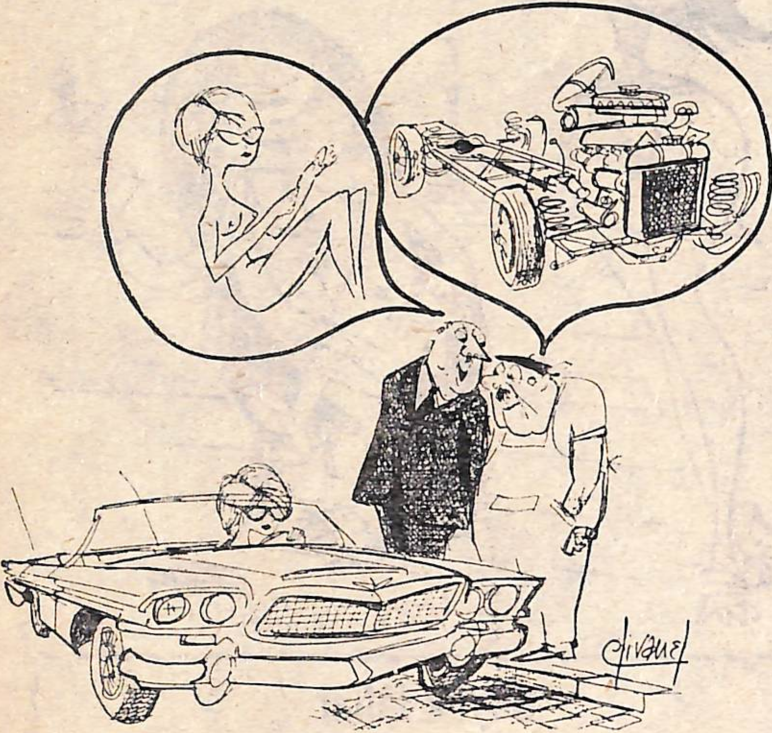
★ Evlilik hayatının fırtınalı denizinde selâmetle yolculuk etmeyi kolaylaştıran bir pusula henüz keşfedilmemiştir. — Heinrich Heine

★ İnsanın değil, saadetinin dostu vardır. — Napoléon

— O kadar iyi tarafları var ki, hangi birini sayayım? Han, hamam, apartıman, araba...

Dünya Karikatürleri

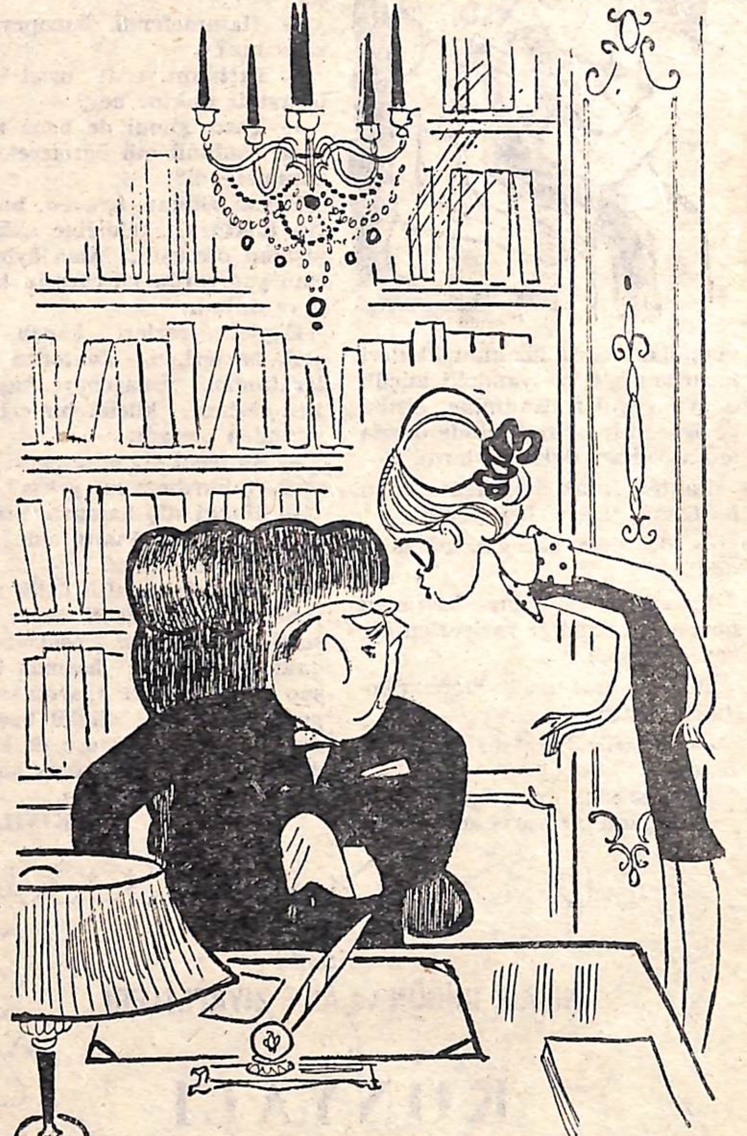
-NE GÜZEL ARABA DEĞİL Mİ?

-TUUU!.. BİR AY PLÂJDA KALDIM DA DENİZE GİRMEYİ UNUTTUM!..

-ÖRGÜNÜZ BİTİNCE LÜTFEN BANA HABER VERİNİZ, BİR İŞ MEKTUBU YAZDIRACAĞIM!..

-BABACIĞIM, UZUN BOYLU, YEŞİL GÖZLÜ, SARIŞIN, ÇOK NAZİK BİR GENÇ, BİLMEM NE HAKKINDA SENİNLE GÖRÜŞMEK İSTİYOR!

İYİ İDARE

EMNİYETİN TEMELİDİR

Paralarını devamlı surette İkramiyeli Aile Cüzdanı hesabına yatıranlar bir yandan birikmiş para sahibi olurken bir yandan da büyük ve kıymetli ikramiyelerden kazanma imkânlarını hazırlamış olurlar.

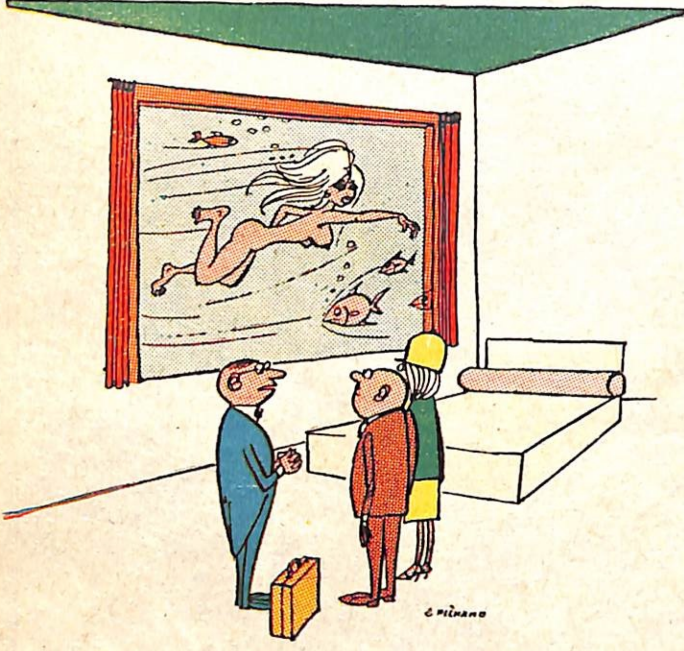
1964 yılının üçüncü çekilişinde **40** talihli birer **apartman dairesi** kazanacaktır.

Bir çekilişte **2 MİLYON** liralık ikramiyeler verilecektir. 315

YAPI ve KREDİ BANKASI

(Reklâmcılık: 2609—154)

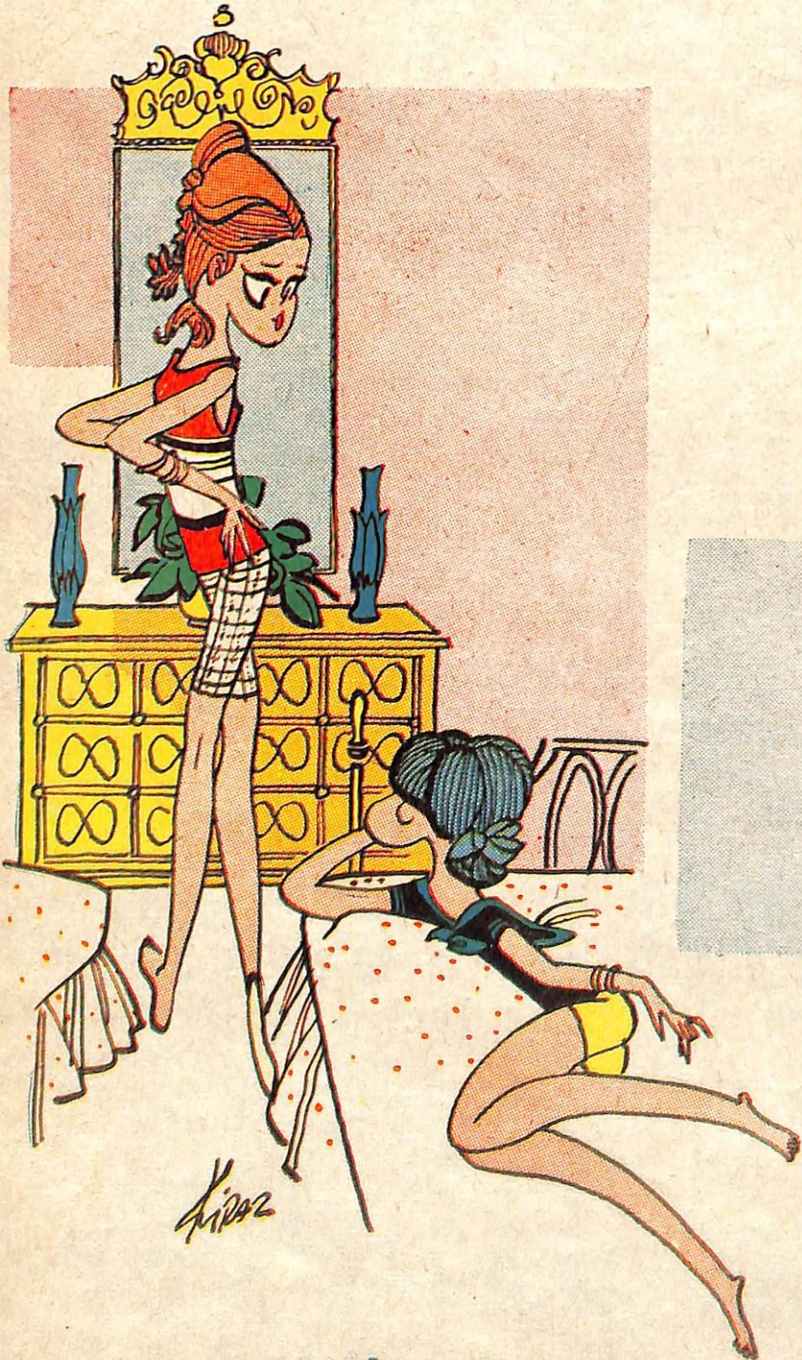
Akbaba

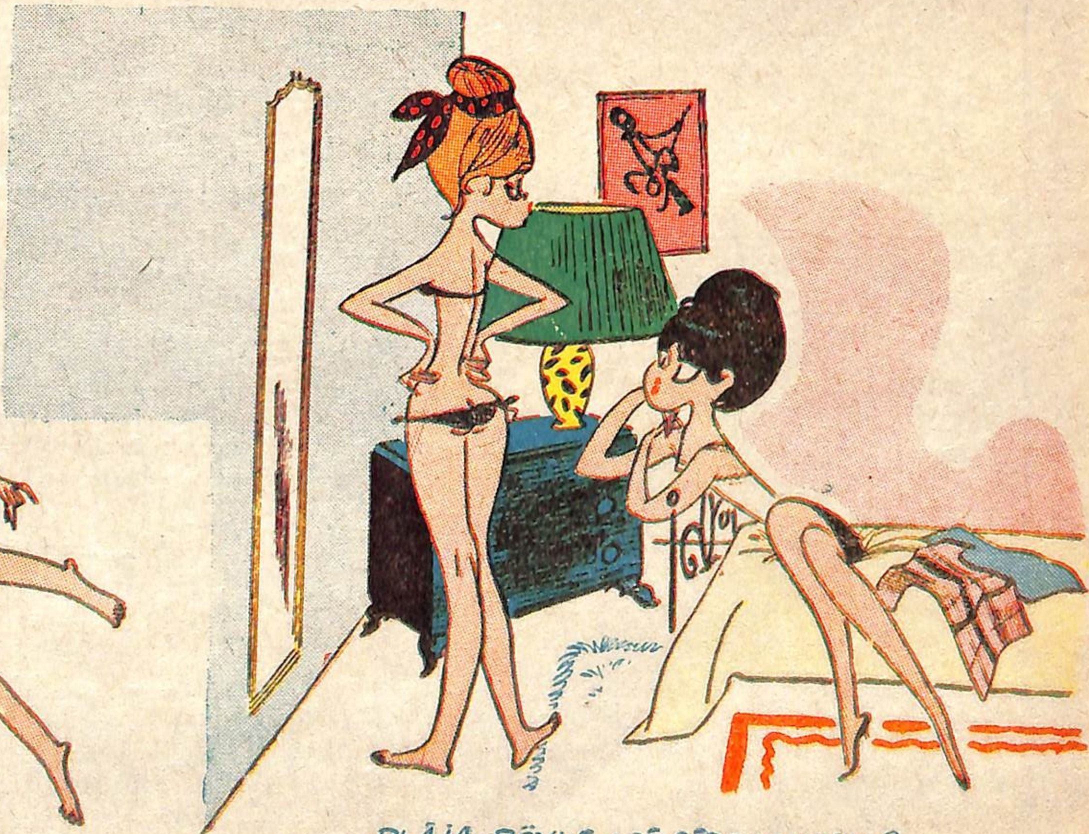
–MANZARAYI BEĞENİRSENİZ SİZE DENİZALTI ODAMIZI VEREYİM...

–MONOKİNİ ALMAYACAK MISIN?..
–YOOO UTANIRIM, DÜNYADA GİYEMEM!

–KOCA YAZ GEÇTİ...
–YİNE ÜMİDİMİZ KOCA KIŞA KALIYOR!

–PLÂJA BÖYLE Mİ GİDECEKSİN?
–HAYIR, ÜSTÜNÜ ÇIKARACAĞIM!